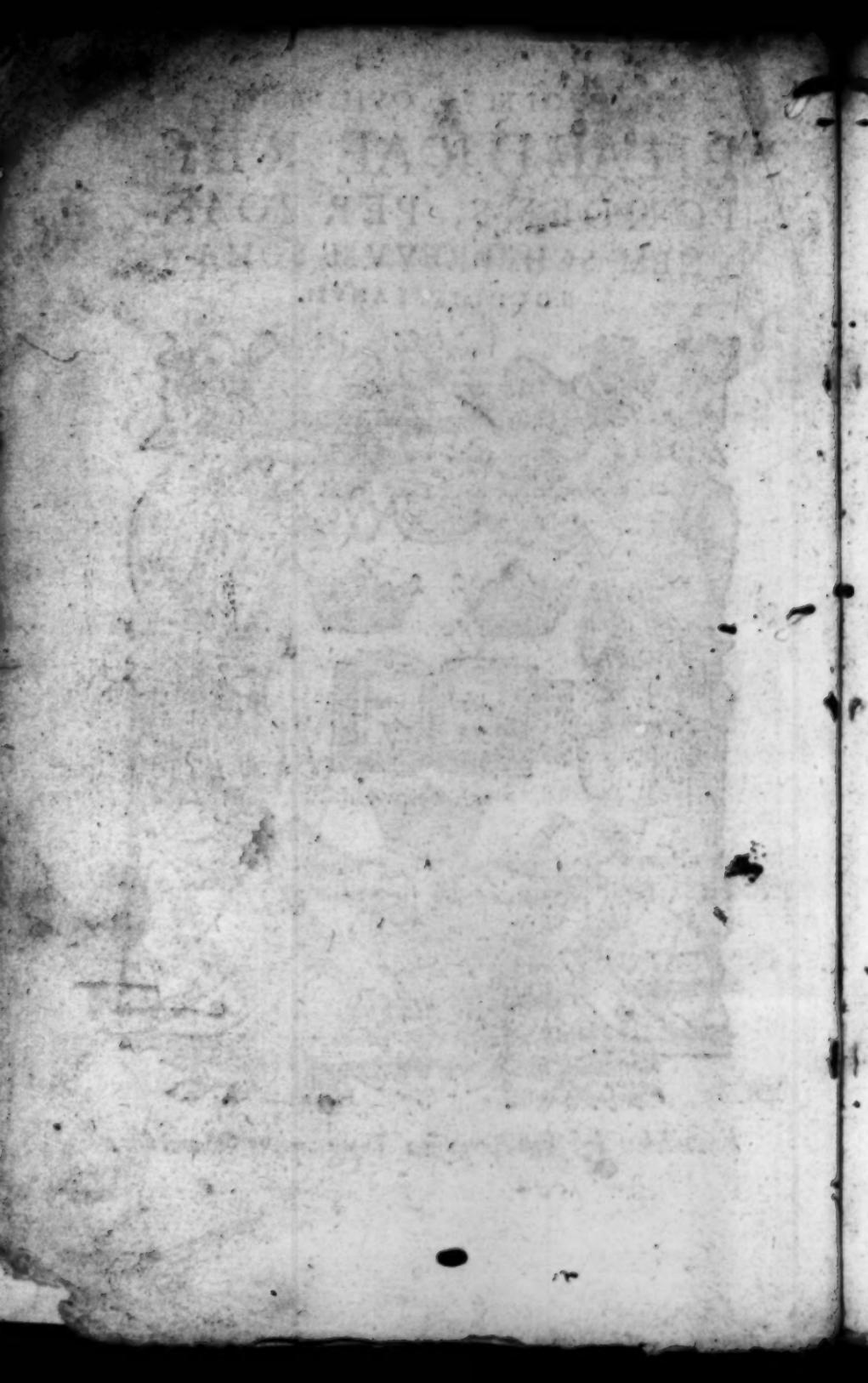

HYPOLLITVS OVIDIANVS
PHAE DRAE RES-
PONDENS, PER IO-
NEM SCHEPREVVVM SON-
TOCHRISTIANVM.

Excudebat Iosephus Barnesius Typographus Oxoniensis
An. 1584.

IOANNIS SCHEPREVI
PRAEFATIO, IN EPISTOLAM
HYPPOLITI SVI AD PHAE-
dram, ad M. Guadum dedicatam.

Quem tibi non licuit (doctissime Guade)
libellum
Tēpore quo decuit mittere, sero datur.
Non tamen ille statim, quia serus, cultior exit,
Nec tantas fecit lima seuera moras,
Non ego mutauit quicquam, sed qualis ab urfa
Prodijt, informis nunc quoque massa manet.
Ille licet propriæ ruditatis conscius esset:
(Ni res magna suum præpedijisset iter)
Se sibi spectandum longè prius vtrò dedisset,
Nec tenuisset eum cura pudore domi.
Cur vereatur enim, cum nil nisi parua loquatur,
Nullaque pro vili merce talenta petit?
Nō perfecta quidē, sed quæ rudimenta vocantur,
Tradit, materiæ conueniente stilo.
Non magnos querit plausus, non nobile poscit
Inter famulos nomen habere libros.
Nec toti populo, sed tantum gartit amicis,
Hijs prodesse sua rusticitatē cupit.
Nil timer omnino, quia spem non sustinet ampli,
“Coniungi verò spésque metusque solent.
Quæ dedit ergo moras? quæ tandem cōpulit illū
Serius ad pactas causa venire manus?
Obstitit exterior properanti sordida vestis
Littera prōpta quidem sed manifesta parum.

Ambiuit multos, nullum reperire valebat,
Qui misero tunicam palliolumque daret.
Tandem conducta pulchre scribentis opella,
Te nunc haec saltem parte politus adit.
Sed quia plus aliquid pro longo temporis usu
Debet, coniuncto fanore maior adest:
Accipias igitur quos nuper scribere versus,
Quamlibet inuitio iussit Apollo mihi.
Cum tenero quondam floreret membra puello,
Implessentque mei tempora parua dies:
Sæpe mihi faciles pangenti carmina musæ,
Nec se difficilem Pallas amica dedit.
Dicere non poteram quod doctus Naso solebat,
Quicquid tentabam scribere carmen erat:
(Cum tanto scelus est puerum conferre poëta)
Sed tamen huic similis vena profecto fuit:
Mox ubi per multos cessasse in segnior annos,
Quamuis ad solitum sæpe vocarer opus:
Se mihi doctarum subduxit turba sororum
Dulcisonus longum dixit Apollo, vale.
Tota repente suum sillebant flumina cursum,
Aritior quoquis pumice factus eram.
Mens mihi iam fuerat nunquam reuocare camenæ,
Nec posthac agili tangere pleætra manu.
Cum subito quidam (nec erat vulgaris) amicus
Stringere me numeris paucula verba iubet:
Extenuo vires, dico siccessere mentis
Riuum, nec solitos iam superesse modos.
Cum magis atque magis vehemens persisteret ille,
Componam, dixi, qualia cunque licet.

Antipui

Arripui calamum, dictaui carmina, multos
Effudi breuiter, sed sine laude, sonos.
Constabant numeri, nec sensus defuit illis
Ordo compositus, sermo latinus erat.
Non placuere tamen, quod gratia nulla rigorem
Tolleret. Hæc autem cuncta nitere facit.
De molli faciles nascuntur pectore versus,
Duraque de rigida carmina mente fluunt.
Anteā molle fuit, dum denso frigore crassum
Torpuit ingenium, venaque lenta stetit.
Discerpsi versus musis iratus inquis,
Nec repetiturus triste videbar opus.
Hæc ego dum grauiter vexatus mente reuolu:
Oppressit tristem grata repente quies.
Dumq; graui nexu premerentur membra soporis,
Delius ecce meos constitit ante pedes.
Iam factus proprior circum caput omne micates
Visus erat subito deposuisse comas.
Curque doles, inquit, cur sic lachrimaris inepte?
Cur adeo mentem fata sinistra grauant?
Olim gratus eras Phæbo, lepidisque camænis.
Iisdem, si vigiles, nunc quoque gratus eris.
Ingratum nobis te reddunt ocia, charum
Continuus reddet sollicitusque labor.
Ipse tibi morbum peperisti carmine spreto,
Ipse tibi medicus, si libet, esse potes.
Sicut enim studio nascuntur maxima quæque:
Sic torpore graui nata repente cadunt.
Musica nempe tuas acuent certamina vires,
Quas nunc vix villas debilitatus habes.

Fac varios omni componas tempore versus,
Atque tua numeri semper in aure sonent.
Quas liber, è multis possis decerpere rebus,
Quæ tibi materiam suppeditare queant.
Non est quòd Musas tibi nolle queraris adesse:
Fac tua ne desit mens aliquando sibi.
Si mediteris enim, dicas scribasue frequenter,
Credas Aönidum semper adesse gregem.
Quas modò spreuisti, repetitas fortiter artes
Exerce, nec te viça soluta iuuet,
Si mihi parueris tibi cedent omnia recte,
Plenaque nectareo carmina melle fluent.
Credito promissis, yates ego Delphicus esse
Glorior: hæc nunquam fallere lingua solet.
Sic vbi dixisset tenues dilapsus in auras,
Corripuit subitam, me venerante, fugam.
Cum discussus erat somnus perpendere cæpi,
Vnde mihi primum cura moueret opus.
Protinus occurrit monitoris gloria nostri,
Qui toto radijs clarus in orbe micat.
Tentaui quoties, eadem sententia, verbis
Mutatis, vultus possit habere nouos.
Hic vbi, me Phæbo nunquam linquente, fuisset
Vnica non uno clausula dicta modo:
Argumenta noui generis dum forte petebam,
Venit in has casu Naso poëta manus,
Perlègisse notas iuuit, quæ verba salutis
In priua facie non valitura gerunt.
Dicitur ijs olim responsa dedisse Sabinus,
Sed quia quæ scripsit non superesse putant,
Adlibuit

Adlibuit no bis eadem tentare, notisque
Reddere, dum pergit Musa fauere notas.
Inter eas autem quas Idem Naso reliquit,
Hæc mihi præcipue visa placere fuit:
Qua scelus infandum priuigno turpiter audax
Persuadere suo Phædra nouerca studet. (det,
"Quāto nāq; magis fædū est quod foemina sua.
" Tanto est priuigni causa probanda magis.
Ergo probi, visum est, iuuenis defendere partes,
Ficta, quā licuit, simplicitate viri:
Qui lectum reuens chari fœdare parentis
In durum rigido detonet ore nefas:
Quique vafras prodat fraudes, mendacia taxet,
Questus, blandicias, verbaque stulta nō otet,
Latius expressi, quām res fortasse monebat
Qmnia. Nam castum paucula verba decent.
Noster in immensum contrā se fundere gestit.
Gestit, nec cursum penna tenere potest.
Non est hoc mirum, video cognoscere causam
Huius, nec vitium dissimulare libet.
"Sicut enim scribit Plutarchus, inepta loquacis
Rusticitas lingue nescit habere modum.
Ex multis poteram paucos ego reddere versus
Elimare mora si libuisset opus.
"Verūn succurrit Fabij sententia, magnum
"Solamen miserae garrulitatis habens.
"Quæ nimis ex crescunt (inquit) refecare licebit,
"Nec multum iusto fertiliora nocent.
"Contra, si nimium mentis liceat agellus,
"Vix vlla reddi pinguior arte potest.

“Quare cum solis medium seruare beatis
“Virgula diuino munere sacra dedit:
“Ex vitijs illud suscepit iure duobus,
“Cui tolerabilius constat inesse malum.
Posthac forte meus, lolio pereunte, virescet,
Nec tliuera feret semina cultus, ager.
“Interea quanquam pariter miscentur auenæ,
“Has tamen ad tempus luxuriare sinam:
“Ne, dum forte paro tantum ressecare nocentes
“Herbas, xora seges falce recisa cadat.
Sed præter temere iactantis plurima lingua
Barbari, sunt quæ deteriora putem.
Placuisse in exacta cedendi carminis arte
Factis danda suis tempora iusta monet:
Aut hæc iubens illis quæ facta loquuntur,
Aut noua quæ bellè sunt coitura dare.
Hoc ego præceptū non sum per cuncta sequutus,
Sed quædam proprio tempore facta carent.
Culpa grauis fateor, si, quæ tibi misimus vni,
Publicitus yellem carmina nostra legi.
Nunc quia non alijs (patrone benigne) parantur
Quæ tibi, quis tādem, quod reprehēdat, habet?
Non aliud facio, quæm flamas excito mentis,
Accendoque nouas igne calente faces.
Nonne licet nobis priuatim scribere quicquam
Ni per multorum protinus ora volet?
Si mihi quid libeat posthac obtrudere multis:
Quid scribam longè cauitor esse volo.
Sed quodcūq; tibi committitur (optime fautor)
In proprio tutum credo latere sinu.

Ne

Ne tamen immetitd mihi temporis ordo putetur
Mutatus, dabitur iam tibi causa rei.
Vix poterant exempla dari quadrantia rebus
Quæ non Hyppoliti posteriora forent.
Quem vixisse prius, quam fortis Dardana græci
Mænia vastassent, publica fama refert.
Ast ea quæ nullo sunt vñquam tempore facta
Consingi quo quis tempore facta queunt.
Quis scit an Hyppolit^o, vel Gnōsia vixerit vñquā
An fuerint præter nomen inane nihil?
Rem mihi suspe^ctam facit hoc, quod s^æpius ijsdē
De rebus soleat fama volare duplex.
Quod pars vna probat, falsum pars altera prorsus,
Et sicutis gerris vanius esse putat.
Non ego de Phædra tantum, vel Amazone nato
Ita loquor, verū & cætera quæque labant
Plurima de diuis secum pugnantia narrant,
Multaque sic vnuin numina nomen habet.
Sic multas Veneres, multas fecere Mineruas,
Sic varius Phæbus, sic tua (Phæbe) soror.
Vt quæ non apte personis conuenit ijsdem
Fabula, mutato nomine conueniat.
Sunt qui de Troia dubitent: an victa Pelasgo
Milite, corruerit facta repente cinis:
An potius, versa fatorum lege, Pelasgi
A duro tulerint illa priora Phrigie.
Sunt qui bella negent vñquam Troiana fuisse,
Vel prolem Lædæ surripuisse Parim.
Sunt qui non Helenā, sed quæ simularer eandem,
Dardanio referant succubuisse duci.

Denique

Denique (ne multis vtar) de nomine quo quis
Quæ sibi dissideant co[n]memorare solent.
Si sit in ambiguo tam clari fama duelli,
An de vix notis est dubitare nefas?
Si non sufficiunt quæ dixi rima patescit
Altera, quæ monstrat, quâ fugiamus, iter.
Nam si quod libeat fas est confingere vati:
Sit mihi quod libeat fingere iuris idem,
Hyppolitum, Phædrāq; meā, si quando fuērunt,
Iam dudum superos deseruisse reor.
Hos libet obscuro positos in carcere Ditis
Ad clarum solis nunc reuocare iubar:
Ut viuant iterum, patiterque locentur ijsdem
Sedibus in terris quas tenuere prius.
Nec memores horuim, quæ, dum vixere, patrarūt,
Nunc faciant eadem, quæque tulere ferant
Hoc præstabit eis Læthi fluminis vnda,
Omnia quæ ventis tradere sola potest.
Iam nobis multò propiores dicere possis
Quouis illorum quos rude carmen habet.
Non authore caret mea fabula, non caret aptis
Exemplis, fieri quæ volo posse liquet.
Cum magno cæli verso reuolubilis orbe
In proprium venient sydera quæque locum:
Tunc ea quæ fuerant, nihil immutata redibunt
Omnia: si rectè scripta Platonis habent.
Idem nescio quem reuocari singit ab orco,
Post cineres mente[m] qui superesse prober.
Orpheus Euridicen, si non properasset ineptus,
Ut fama est, poterat rursus habere suam.

Quamque

Quamque reliquisti nuptam sine coniugis vsu,
Dum cupis hostiles primus adire locos,
Ut teneram posse inuiscere denuo sponsam,
Vna tibi cessit Protesilae dies.
Ergo quid prohibet similes me cedere versus,
Reddere quid luci corpora functa vetat?
Qui nihil in reliquis propè non audere solemus,
Cur hic discruciat nos sine fine timor?
Omnia si fingi possint & tempora possunt,
Qualiacunque sibi fingere musa velit.
Nec tamen ut quedam sumus immutare coacti,
Sic nigrum nobis libera Musa sicut.
Nec sumus exemplis hoc nostro tempore natis
Vsi, sed quæ sunt inueterata diu.
Aut siquidem Troiæ præcedunt omnia cladem,
Aut ea vicina tempora calce premunt.
Si neque sic factum liceat defendere nostrum,
(Hoc superest) aufer quæ minus apta sedent.
Si tollantur enim quæ temporis arguit error,
Quadrabunt omni cætera parte satis.
Non idem fortasse lepôs, neque vis remanebit
Quæ prius, ac stabit sensus ut ante stetit.
Iam nec in historijs narrandis omnia constant,
(Si tamen historias ficta vocare licet)
Est vbi vulgari contempto tramite, nullis
Calcatum pedibus sæpe sequamur iter.
Nec nihil hoc rationis habet. Res ipsa coègit
Tritas nonnunquam deseruisse vias.
Obijc it interdum, quæ vera fuisse putantur,
Coniugis ausa sui linquere sponsa thorum.

Hæc

Hæc damnasse velut temerè iactata iuuabat,
Ac veram historię dissimulasse fidem.
Nam vix defendi poterant nisi falsa rigorem
Veri lenissent plena subinde strophis.
Adde quodd illa ferè quæ nos mutauimus, ijsdem
Scriptores ipsi non retulere modis.
Ex multis igitur quandoque probauimus ynum,
Qui, si falsa tamen, scripserit apta scopo.
Nec mihi sic fraudi, quod non sum vera locutus
Omnia, quis Mōius non satis illa probet?
Quis rogo tam duras leges imponere vati
Sustinet, ut prorsus nil nisi vera canat?
Quas neque, se tantum cōperta referre professos,
Historicos ipsos spernere raro liquet.
Si quid præterea vitij mea verba sonabunt,
(Ut certè mendis vndique plena scatent)
Daveniam quæ so, iactata paræmia, nullum
• Erroris primos crimen habere docet.
Qui primis tumidum pertentat nauibus æquor,
Si laceram quasset per loca vasta ratem,
Nec seruare modum quem doctus nauita seruat,
Gnarus cogatur quo rapit vnda sequi.
Non ridere decet miserum, sed commiserari
Sit satis in pelago non perijisse virum.
Tu quoque iam nostris (vir præstatiſſime) scriptis
Fac, oro, censor ne videare grauis.
Hæc etenim solitos repetenti carminis vſus,
Mens olim steriliſ pignora prima dedit.
Si noris quanto fuerint mihi tempore nata,
Complacitura tibi qualiacunquè ſcio.

Hos

Hos omnes versus quibus hæc præfatio constat,
In bidui peperit tempore musa loquax.
Nec tardi tentas elephanti more trahebat
In reliquo partu quem dedit ante moras,
Sed canis exemplo properans bis carmina centū
Enixa est vna s̄c̄pius illa die.
Hinc cæcos aliquot nonnunquam forte catellos
Ædedit, hoc etiam parte secura canem.
Sed quid opus verbis? quid tot rationibus vtor,
Quæ mēntem possint mollificare tuum?
Ne mihi sis rigidus Iudex, Momiuē seuerum
Indutus vultum, non bene scripta notes.
Sponte scio propria facies quæcunque rogamus,
Nec mea cum tristi carmina fronte leges.
Hoc vnum superest quod præcedentibus addam,
Quod tibi dicendum res monet ipsa prius.
Ut magis Hyppoliti possint responsa patere,
Antea quæ scribit Phædra legenda scias.
Ex illis etenim quæ scripsimus omnia pendent,
Ex illo creuit semine tanta seges.
Misimus hæc ad te solum, velut antea dixi,
Nec tibi si placeant amplius illa petunt.
Non quærunt sc̄nam, tu solus es ipse theatrum,
Iudicio stamus, concidimusque tuo.
Si tamen ex alijs vlli monstranda putabis,
Quem mihi sic melius posse fauere putas:
Non erit ingratum, videat, mihi namq; parandos
Fautores multos res malè curta monet.
Nam quamuis aliquot non destituamur amicis,
Qui nobis toto pectore lata velint:

Quem

Quem tamen ex illis possim decerpere, fructus.
Non aliis planè est quam stabilitus amor.
Non est qui numinos mihi possit mittere, non est
Cuius me tenuem grandior arca beat.
In magnis voluisse ferunt satis esse, sed ipsum
Hoc voluisse mihi non satis esse potest.
“Nescio quo fato, semper comitatur egestas
“Magna Calliopes improbitate gradus.
Contra Plutus abest, nec se coniungere Musis
Sustinet, attingi nec sua dona sinit.
Cuius dissidij reputari causa, quod illis
Non eadem placeant, displiceantue, potest.
Non bene conueniunt foris speciosa venustas,
Et deforme suo iam sine crine caput.
Non oculi vigiles, & lumine captus utroque
Non florens ætas, decrepitusque senex.
Luxum Plutus amat, souet ocia, gignit amores,
Hæc eadem rursus turba dilerta fugit.
Ille replet nummis, & vix sine fraude crumenam,
Hæc magnas docti pectoris auget opes.
Addito dissimilem sexum, quid plura? per omnes
Disfidium partes hoc sine fine manet.
Sed Modus hic esto, satis est, discedite Musæ,
Tu faueas quæso semper (amice) mihi.

Vale.

CANDIDO LECTORI

Georgius Edrychus Medicus S. P. D.

Memorem vite mea cursum, opime Lector, in hac illustrissima Academia Oxoniensi peregerim, & annis circiter quinque-
ginta tribus in eadem sic conuersatus sum, ut
pro meis viribus, (que perquam exigue sunt)
iuvandis adolescentium studiis aliquam sane
operam libenter impenderim, aut cum ipse
inuestissimi Regis Henrici octauo publico salario conductus pro
eo ac debui, grecis litteris studiosoru[m] animos informandas suscipere,
vel cu[m] a praxi medica, que mea est professio, aliquas interdùs suc-
cessivas horas sufficiatis, in hoc genere studijs, scriptis salire, aut
vix voce primarim amiculis aliquos prodigie cuperem: vehementer
a me nunc exorandus es, ut cu[m] in hac senili etate mea, nulli usui
aliter bonis litteris esse quea, permisitas mihi Theseeu[m] quendam mihi
adiungere hominem triu[m] linguarum peritissimum, & in omni genere
disciplinaru[m] exercitatusissimum, Iohannem Schepreu[m] praeceptoru[m] olim
meu[m], qui ardori huic meo, quo impense cupio bonis studijs semper
esse bene consultum, abunde satisfaciet, & maximam tibi utilitatē
adferet, si & eius doctrinā prope singularē, & insegerim ipius
vite vestigij insistere nō te pigeris. Mitto enim tibi, quisquis es,
bonae indolis adolescentis, qui litteris humanioribus inclibus (nā ys
qui grauioribus studijs distinxeris, nisi fortasse per oculum feriatis-
bus hæc non euangelisces) versus quo[s]dam elegansissimos, quos
illum doctissimum viru[m] ita feliciter suis dictitasse memini, ut
interdū uno die plus cenu[m] cōposueris, cum nec prelegendi munus
omisteres, nec ab alijs fere Theologie studijs animum remitte-
ret. Dedicamus opusculum hoc cuidam D. Guado viro prudensissi-
mo, & sacerdoti maximè pio, qui Regi H. octavo illustrissimo erat
a sacris, eo fere tempore, quo eius maiestati uisum est, ex ruinis Cen-
obij Osnae[re]sis readificare Ecclesiam cum sede episcopali, ex consil-
lio magnatum, & doctiss. virorum, que annos post quinque ad di-
ue Frideswide adem, que nunc Ecclesia Christi vocatur, trans-
lata est. Cu[m] rei libenter memoriam refringo in Regis inuestis-
simu[m]

simi laudem properum, quod de Academia nostra sic opimè me-
ritus est, & mihi tum inueni, & Græcas literas in Collegio Cor-
poris Christi publicè proficiens inde etiam armum stipendium sa-
cis magnificentem elargitus est. Nam Iohannes hic Scheprenus ad He-
breicas literas proficendas à Rege sereniss. accessitus est, & mihi
lingua græca docende prouincia fuit commissa. Habeo alia eius
opera, que si Deus voluerit, etiam in lucem venient. Non enim co-
missa ut eruditissimi huius viri memoria pereant quod opinor, nù-
quam fieri poseris, si aliquando mihi dabitur incidere in illa car-
mina que in eius obitum ab eruditissimis quibusque viris græ-
cè & latine conscripta sunt, & valvis AEduis S. Marie publicè
affixa, que inserviunt implere volumen possent, & à familiari quodā
nostro Hermanno Emano ideo collecta sunt, ut excuderentur. Sed
tubinam ea depositarit, adhuc mihi incertum est. Quod si ad manus
meas peruenierint, in vulgus edentur, ut locupletissimam habere
posse: testimonium doctrinæ & pietatis eius viri, qui qui norū &
etiam huius viri, unicū fuisse huius inchyre Academia Phænicè
meum dicere non erubescens. De argumento operis, non opus est
multa dicere, cum iustulus satis indicet. Nam si è sacris literis hic
aliquid petere licet, cogita Iosephum quendam alterum radolef-
censem, Pharaonis uxori que molesta olimerat & dicebat dormi
mecum, hic respondere, & nefandum stuprum recusare. Ceterè quis
huius insegerrimis viri vitam pernoverans, opimè sciunt, in hoc
argumento, & tam pia atque casta responsive, eum felicissime
possuisse versari, qui in summo sue purissime vita flore animam
Deo reddidit. Literas sua anno tricesimo tertio scilicet, quasi vixit
numero hic annos adimplens, quos ipso seruazor noster Iesus Christus
in terra habuit, & Amasiam & mortuus est, ubi me tunc ac
pia eius matre cum sororibus exequias de more obeuntibus, sepul-
sue iaces; obiit autem anno Domini 1542. Mense Iulij.

Laudibus Authoris non te moror, optime Lector,
Vino yndibili non opus est hedera.

HYP-

HYPPOLITVS OVIDIANÆ

PHAE DR AE RES-
PONDENS, PER IOAN-
NEM SCHEPREVV M SOMA-
TOCHRISTIANVM.

Eddo tibi misera quam das mibi Phae-
dra salutem,
Si dici possit res male tanta, salus.
Sic etenim saluere iubes, ut perdere
queras,
Vi que simul perdiste, scelerata, velis.

Cum tua primi gressu tetigisset epistola dextram,
Promisit titulus qua meliora forent.

Nomen Phaedra tuum vidi legique libenter,
Spes mihi de tanto nomine magna fuit.

Sperauit te digna parens (nam tu quoque semper
Dum recte faceres, es mihi visa parens)

Sperauit patre digna meo, qui te sibi iunxit
Soluendamque dedit, te violante, fidens.

Sperauit patre digna tuo, qui Gnosia regna
Multiplici clarus nobilitate regit.

Denique sperauit supremo digna Tonante,
Quem pater ille tuus fertur habere patrem.

Tot mibi nominibus speranti prospera, fædus
Imposuit casto nomine, teltus amor.

Obstupui, fatigor, corpus frigescere capit,
Dirigere pedes, intremuere manus.

A

Vnde

Vnde nefas tantum? quis tandem credere posset,
Hippolito Phadrā sic potuisse loqui?
Quis furor o demens, qua te fera vexat Erimis,
Qua te Tyfiphone, quem Megera premis?
Ab parum tanto sceleri praetextis amore?
Et que nemo bonus laudat, honesta vocat?
Est in honesta mibi quae talia scribit honesta,
Quamvis è summi stirpe sit orta Iouis.
Est furor, est rabies, est ista ferina libido,
Nec manet in tali pectori castus amor.
“ Castus amor pure socialia fadra seruas,
“ Vnum castus amor nonit amare virum.
“ Castus amor fraudes, & verba nefaria vitat,
“ Castus amor sceleris semina nulla serit.
Non quacunque placent, ea casta purem oportet:
In toto nullum sic erit orbe scelus.
Hei mibi quid patior? quo me conuertere possum;
Vi fugiam voces, perfida fonsa, tuas?
Est audisse scelus, nedium fecisse quod optes:
Heret in iniusta pessimus aure sonus.
Quis mibi cum radio det sulphur ut ista repurgem?
Qua summis etiam sensibus hausta nocent.
Iam patrassē scelus videor quod nescius aures
Prebuerim dictis (foeda nonerca) tuis.
Anteā mater eras, posthac dicere nonerca,
Non est marris enim quod facis istud opus.
Fœda nonerca race, non audio talia verba,
Mens horret trepidans fœda nonerca race.
Hoc e quidem facerem si tam reticere liceret
Nunc mibi, quam licuit Phadra abquando tibi.

Tu nisi fallaces misisses ante tabellat
Ut mibi sub dulci melle venena daret:
Quamvis non essem, poteras tamen ante videt
Casta, nec in tota fabula plebe fores.
At me, si tacet am, quis non putet illa probare,
Quae, nisi sit quod tu nemo probare potest.
Ergo lucet vereor ne tecum multa locutus,
Non nihil ex ceno sordis & ipse traham:
Attamen innocuam statim defendere famam,
Ne reliquis videar, quod tibi Phaedra, malus
Verbis opponam contraria verba, tuosque
Monstrabo nuda simplicitate dolos.
Non ignoror tuas, o versutissima fraudes,
Per quas sperabas me potuisse capi.
Veri gemitus aras, nec me tua verba mouere
Possunt, ut faciam que facienda mones.
Ne claqueo unipes capient, nec milius hamo,
"Nec sapiens verbis, sicut nisi recta, vafris.
Sed neque recta putas quatenus retia nobis:
Nulla meos oculos fallere techna potest.
Ad stultos Phaleras, mibi Delia virgo, sibi que
Longe dissimilis, dextera semper adest.
Non tantum celeres astidus dum persequor apos,
Sed quoties etiam vox mibi vafra sonat.
Multum dolum sapient, que scribis, multa videntur
Conspicuas stulta mentis habere notas.
Quid moror? ostendam brenicer quos texeris astus.
Quamque nibil frontis sit (male sana) tibi.
An quisquam mittit quam non habet ipse salutem?
Tu mibi misisti que tibi nulla fuit.

A ij

Sed

Sed possum in nobis auis habitura fateris,
Quae quo pertineant, mellea verba, liquet.
Idcirco tribuis mibi, quod bene vivere possis,
Ut tibi nil contrainire negare queam.
At si per nostra dispensia tanta salutis
Non aliter, tibi sit restituenda Salus:
Per ingulsum porius tantos effunde dolores,
Sic etenim facili dama leuabis ope.
Quamvis ardent peccati mibi feruunt ira,
(Quis tranquillus enim talia scripta legat?)
Non ridere tamen non possum, quando phellam
Audio te dici, tune puella, rogo?
Tune puella, rogo? tam multos nuptia per annos
Patri, quem secum concubuisse pudet?
Tune puella rogo? qua ror modo pignora nutrit,
Qua patris ex continuata fuisse patet?
Queque sonens, insuita fones, ut pervida scribis,
In mea quod fratres crescere damna scias?
Tune puella rogo? qua si (quod & ipsa negabis)
Non esses ullum corpore passa virum:
Non tamen hoc merito posse tibi sumere nomen,
Cuius nil animus virginitatis habet.
"Virgo est que mentem seruat cum corpore puram:
"Quae tantum est virgo corpore, virgo parum est.
Cetera prætereo quamvis suspecta quibusdam
Tempora, cum nobis non bene nota foreas.
Cum te Creta patris ditissima regna teneret,
Cumque foreas nulli tradita sponsa viro.
Si genitrix etenim tanri complexibus habet,
An sceleris prolem nil agit asseptuas?

Nec

Nec satis illud habes quod sis pro coniuge virgo.
Quodque lupa probrum dicta puella tegas.
Sed facis Hypolitum pariter pro calibe sponsum,
Et rerum voces ipsa nouata nouas.
Scilicet hic scopus est, ut honesta vocabula turpis
Horrorem sceleris dissimulare queant.
At quoniam verbis pugnas ubi facta repugnat:
Duratos lateres at hiopemque lanas.
Dumque lupa nomen, dum nomen coniugis horres,
Fortius imprimitur nomen virtutumque tibi.
Nam licet appelles, quod sicut dicitur, aurum,
Ipse tamen sicut nūn si sicut erit.
Protinus in portu nānis tua firmiter baret,
In primoque tuum limine crimen adest.
Si tangum peccas, si tantum fungis in ipso
Vestibulo, quid non catena fraudis habent?
Perleger quodcumque est, inquis, cur ista vereris
Ne non lecta tibi reddere scripta velim?
Hoc si fecissem, melius fecisse viderer,
(Nam fuit indignum quod legeretur opus)
Sed quamvis animo ladendi scripta fuisse
Constat, perlègi, nec mihi lecta nocent.
Si tecum studio similis vesana tenerer,
Tunc inneni possit forsitan obesse dolus.
Nunc nihil Hypoliti constantia pectora frangit,
Nilque tuis verbis, quo capiantur, inest.
His perenni stulti vel amantes turpiter escis,
At castis castè qualia cumque sonant.
Forfit an hic aliquid quod nos audire innabit
Esse putas, falsa es, nil mihi crede, placet.

A iij

Scribere

Scribere Phedra potest quod nostras mulceat anres?

Quod inuenit Hippolytum scribere Phedra potest?

Scribere Phedra potest tam turpis leta pudico,

Quod nobis placeat scribere Phedra potest?

Phedra placere mibi poteras, si Phedra maneres,

Qualem Creta patri tradere visa fuit.

Nunc quia mutata es, non est quod posse placera

Nobis, Phedra, tuum nomen inane putas.

Sed tua scripta mibi quadam ratione placabant

(Qua mala non aliquid commoditatis habent?)

Nunc manifesta pates, notam vitare licebit:

Hactenus illa placent, hactenus ipsa iunias,

Sunt arcana quidem, que commendare licebit,

Occultis nullis conspicienda notis.

Sed nunquam arcans, qua tu mibi perfida narras,

Vllis Phedra bono charta notata fuit.

Hec nec in abstrusam tutum est dimittere fessam;

Ne scelus enatus frugibus asra canat.

Hec neque sub plumbo, neque ferro claudere possis,

Hec nec in equoreo flumine mersalatent,

Non pelago terrane decet tua mystica ferri,

Sed nec in horus vissus charta reperta fuit.

Heropatri mandanda puto ne prodita ledant,

Si tamen admittet tanta venena Deus.

Nulli pandantur, sed in arctopectore clausa

Ad stygias tecum precipitentur aquas.

Atque ibiles haec mergantur in amne, nec unquam

Ad superos redeant tam scelerata viros.

Accipit interdum, fateor, ferus hostis ab hoste

Scripta, nec e manibus proicit illa suis.

Possunt

“ Possunt bella tamen cum sint manifesta caueri.
Quique palam loquitur, milue minusue nocet.
Sed tua qua blandam mentitur epistola pacem
Velata grauius cuspide vulnus agit.
Quid tibi dicture, qua sunt fedissima nobis
Abstuleris manus languare retracta suum:
Nil sane miror, quid enim mirabile fecit?
Cur non horreret fada nefanda loqui?
Hoc potius miror quod talis conscia facti,
Non ruerit subito lapsa fragore domus.
Debebat vexare manus tibi sua chiragra
Tempore quo scriptis talia verba dabat.
Debebat clarum tibi lumen Apollo negare,
Debebat tantum nolle videre scelus.
Debebat tibi Mercurius neque verba, nec ullas
Impia scribenti si ppedis are modos.
Debebat rutilum iaculari Iupiter ignem,
Atque cremare strul teque nefasque tuum.
Quod si pro meritis hac omnia damna tulisses,
Non miranda mihi talia mira forent.
Non ego pro monstris habeo, qua monstra putant.
Omnia sunt monstris monstra minora tuis.
Qua tibi sub tremulis vox improba fauibus besi.
Horruit indubie vieta pudore nefas.
Si sua regna pudor tenuisset, cuncta fuissent
Integra, nunc vicio cuncta pudore ruunt.
Qua licet hunc tenero miscendum dicis amori,
Qua licet, hoc aufer, semper incepta licet.
“ Nam si forte pudor violento cedat amori,
“ Iam feru regnus expulso regnat amore furor.

A iiiij

Nec

*Nec vocitare potes qui talia sua sit, amorem
Sed furor ingessit tam furiosa tibi.
Met amen imperium, me tanti numen Amoris
Horrendaque iubes Phedra timere facies.
Quicquid iussit amor, nisi fiat, dira minaris,
Terribilemque refers insidiosa deum.
Tanquam si pergam ridere Cupidinis arcus,
Ut redamem, sacrus cogere possit Amor.
Cuius tu vires diis cunctis potentibus aquas,
Vipose cui vietas saepe dedere manus.
Sic credamus enim qua diis fecisse Cupido
Dicitur, haud dubie non leue numen habet.
Pratereo reliquos, quorum minor esse potestas
Fertur, quos grauiter sapientis ille premit.
Huic neque suprema qui fulmina mittit ab arce
Maximus equalis Iupiter esse potest.
Sed veluti in aro trahitur, sequiturque trahentem
Inuitus quamquam, sic quoque forte volens.
Nunc etenim tauri sibi fortia membra coaptans
Furtum tergo, per mare veltat onus.
Nunc ut decipiatur Ladam, candensibus alis
In liquido natit at gurgite, factus olor.
Nunc se demittit per summa cacumina recti,
Virgineosque sinus aerea massa replet.
Nunc Aquilam simulans Idae montis alumnatum
Vnguis abreptum portat in astra celer.
Denique dum varia commutat imagine vulcum,
Illius amplexum nulla phella fugit.
Hec facit imperio sensi compulsus amoris
Qui licet exiguis vulnera magna facit.*

Omnia

¶ *Omnia cum vincens unum non vincat Amorem:*

· *Credis ab hoc vinci me quoque posse deo.*

Hec pro te faciunt, que nos anxiisse videmur,

Dum sic distento pandimus illa sinu:

Nunc tamen his audi que sunt contraria rursum.

Ludicra mittamus, iam tibi vera canam.

Hecce vera putem que sunt mendacia vatum,

Quos facit insanus plectra mouere furor?

Hecce vera putem que tam scelerata feruntur,

De diis qui cœli splendida regna tenent?

Hecce vera putem quod dini talia patrent,

Qualia mortalis nemo patraret homo?

Non pudet hac nobis obtrudere falsa poëtas?

Non tribuisse pudet talia facta Ioni?

O genys insanum qui vos ab Apolline doctos

Non vidumque sacro finguis esse choro.

Nullus adest vobis cum scribitis impia Phabus,

Nulla mouet cytharam nulla Thalia fides.

Hec animi rabies, hec recti nescius error

Suppeditat vobis, nec deus ullus adest.

Non satis est vobis hac tanta venena parasse,

Protinus in rabiens que rude pectus agant:

Ni superos etiam fœdi faciatis amoris

Authores, quo sic fortius urat amor?

Scilicet affectus cum pessima sponte sequatur,

Vt magis acceleret, sic stimulandus erat.

Vt reliquos raceam quos hac mendacia fallunt:

En vestris capitur nostra nonerca dolis.

Sed tu Phædra caue ne quid mendacibus istis

Credas, mil veri, mil pietatis habent.

Non

Non te iussit amor, non mittere scripta coegerit,
Non est tam placidi numinis istud opus.
Tetamen affirmas sensisse cupidinis arma,
Dum tacitis animum flecteret ille strophis.
Dumque tibi nobis dubitanti scribere, verba
Diceret hortantis visus adesse deus:
Ferreus ille tibi tandem succumbit Amicus,
Ac nostro tandem numine victus erit.
" Hac ego falsa reor, non est deus ille profecto
" Quia falli poterit: fallitur iste deus.
Fallitur indubie nunquam redamabit amantem
Hippolitus Phedram, ni sapienter amet.
Non habet in me ius aliquod tuus iste Cupido.
Cultorem seruas casta Diana suum.
Ferreus usque vocer, non displiceret hoc mihi nomen,
Si castus fuerim, ferreus usque vocer.
Ferreus usque vocer, modo non sum turpis adulter,
Nec tibi persimilis ferreus usque vocer.
Ferreus usque vocer, magis hoc in pectore ferrum
Dure scasque magis, ferreus usque vocer.
Ferreus usque vocer, malo ter ferreus esse,
Quam quo in velles carens esse modo.
Hactenus excusus tantum primordia charta,
Hoc, age, quod superest discutiamus opus.
Aligeri quoniam iuuenis tibi cuncta videntur
Instinetu fieri, qua tam en ipse facis.
Vel quia non credis, sed vis me credere falsum,
Hinc blandas tremulo promis amore preces.
Vi tibi si gratu peragendo criminis fautor,
Quia, nisi falsa refers, criminis auctor eras.

Vt que

¶ *Veque tuis adsit captis ingratia precaris,*
 Nostraque communis pectora iungat amor.
 Nec modo te rapido patiatur ab igne cremari,
 Sed mentem simili torqueat igne meam.
 Me prius undisono demergat in aquore Triton;
 Aut rigido fossum profluat ense latum:
 Arreptumque graui laceret fera bellua morsus:
 Vel celer in pectus fulminis ictus eat.
 Quam tunc ille deus tanto mihi vulnere mentem
 Sauciet, ut faciam que tibi Phaedra placent.
 Sacra Diana mihi tantas auertito pestes,
 Sincerumque rogo corpus habere simas.
 Nil ego promissis moneor, nil iam tibi crede.
 Tu seruare potes perfida nupta fidem?
 Sic mihi nimisrum seruabis, ut ante a patri,
 Quis fida thorium iam violare studes.
 Quicquid agas, quaeunque paras, quaeunque loqua
 Exemplo semper corruis ipsa tuo.
 Num licet in Phaedra mores spectare pudicos?
 Non potes hoc aliis, quod facis Hyppolito?
 Qua semel imponit, semper metuenda videtur:
 Qua semel est mendax, perfida semper erit.
 Sic tibi mens leuis est, sic est mutabile pectus,
 Ut nullo possit firma sedere loco.
 Sed neque si firmam semper, fidamque putarim
 Te fore, continuo suscipienda fores.
 Non prius an deceat seruari foedera penso,
 Quam pangere liquido fasne sit illa sciama.
 Quod si pacata forent, s. amen hac violare deceret.
 Pangere sed timeo, qua pepigisse nefas.

Querere

Quarere de fama, num sit tibi criminis expers,
An potius turpi labe notata, iubes.
Quarere nil opus est quod epistola scripta facetur. -
Qualis Phadra tibi vita sit, ipsa doces.
Crimine fama vacat, sic inquis, vix tibi credo.
Si tamen est verum crimine fama vacet.
Nec nunc incipias speciosum lacerare nomen:
Sed talis maneras, antea qualis eras.
Quidmibi preteritum narras furiosa nitorem,
Si tibi nunc idem non manet ille nitor?
"Non ego qua fuerit mulier, sed qua sit, honesta,
"Quaque manere velit semper honesta, proba.
Quando tibi ratio suadendi recta negatur:
(Quippe quid hoc recti carmen habere potest?)
Vt tamen Hypoliti possit mollescere peccatum,
Vt lacrimis possit collacrimare tuis,
Simpliciter morbumque tuum culpamque fateris,
Quanquam simplicitas non caret ista dolo.
Vrimur heu misera, quis perferat, vrimur, inquis,
Interiora furens viscera torret amor.
Vreris infelix? cur non extingnere flammam
Qualicet omnigena sedulitate paras?
Non extinguis enim flagrantes pectoris astus,
Sed magis atque magis, dum facis ista, fones.
Non tuus ille deus, cum possit tanta, rogandus
Vt flammis flammis addere vellet, erat.
Sed magis ut subitos placide compesceret ignes,
Intima quos nutrit somite chrysino.
Non temere quereris quod in hac etate laboras,
Quam nullam decim nunc habuisse notam.

Nonimus

Nonimus ex aquo cunctis peccare negatum,
"Plus tamen hac fame, sera libido nocet.
Ne tibi sit mirum, si te ferus ardor adurat,
"Quisquis amat stulte, non patienter amat.
Ut qui prima rudi portat bos vincula collo,
Non solet impositum ferre libenter onus:
Utque ferox equulus vexat sua terga prementem,
Qui primos tenero mordet in ore lupos:
Assiduis contra mites sunt usibus idem,
Quaque molesta prius, iam leuiora putant:
Sic ait ignarum violenti pectus amoris
Incendigranum, quod nona flamma cremat.
Rursus ubi solitos rabies depast a sic artus,
Crebro paulatim mitius esse malum.
Sic gamen haud minor est, tantum minor esse videtur
Morbus, dum toties mens cruciata stupet.
Ut solet in diris contingere sape venenis,
Quae minus affuetos laderet posse ferunt.
Sic facilem reddi teneris que discitur annis
Posse putas artem, que sua dannata lenet.
At grauiora tibi nunc esse cupidinis arma
Sensisti, quanto senior ille venit.
Cur tentas illud pugnando vincere numen,
Vincere quod summi nec Iouis arma valent.
Si tibi non aptum, si collum ferre recusat,
Quod male te vexat proice stulta ingum.
Sed tibi, dum cupide tristissima gaudia captas,
Quod grauiter portas dulce videtur onus.
En ut ad insulas meretricum verteris artes
Blanda, sed occulto felle referta, uomens.

Prima

Prima rae spondes nobis libamina fama,
Que seruata diu, nunc temerare cupis.
Non has primis, non hac libamina carpam,
Non mihi, qua ledunt, qualiaque placent.
Non refert quo sint, que sunt mala, tempora facta
Nonquam non scelus est quod scelus esse liquet.
Non ero causa tibi prodendi, Phaedra, pudoris,
Sed seruabo tuum, nec violabo meum.
Si tibi stat fixum nostri fidare parentis
Tectum: patrator criminis alter erit.
Addis utrumque simul nostrum fore pessima, sonum,
Si pariter fama perdat uterque accus.
Cen verò magni fuerit solaminis instar
Si mihi sis sceleris tu quoque facta comes.
Ant quasi (tam demens, tam stulta es femina) possim
Si tecum fuero sic minus esse nocens.
Est aliquid fateor primos decerpere fructus
Cum plena ramos arbore pomagranant.
Est aliquid primum de multis sumere florem,
Quis suam reliquias vincat odore rosas.
Est aliquid (ne multa loquar) duxisse puellam,
Quam nullum constet iam retigisse prius.
Quis non virgineos, nuptae post fatam mariti
Praferat amplexus qui velit esse pater?
Sed mihi propositum est castum seruare pudorem,
Ne premas villa meos nupta puella sinus.
Ut tibi sim gratus (castissima Delia) culsor
Perpetua libuit virginitate frui.
Legitima quicunque cupit de coniuge prolem,
Hic merito sponsus virginis esse cupit.

Verum

Verum nec libet hoc, nec si fortasse liberet,
Tu mihi ducturo casta puella manes.
Ista iam dudum decerpit ab arbore magnus
Ægides unum vel duo mala parens.
Iam dudum perit quod me vis carpere pomum,
Iam dudum primo floris honore caras.
Nec scio, quid reliquis etiam concesseris istuc,
Forte dabas alijs quod mihi prom. pra dares.
Quid iunat his titulis vitam simulari pudicam?
Quid sine re, tanti nomen inane facis?
Quod seruaris adhuc socialis fadera letis
Integra, nec patrem la seris ante meum,
In magnum laudis cunctum tibi surgere credis
Candorisque iubes hinc documenta peti.
"At seruasse parum est, semper seruasse decebat.
"Sic mihi sic demum visa pudica fore.
"Non ex principio qua sunt præstantia scimus.
"Spectari ex ipso singula sine solent.
Ab miseranda tibi de tanto crimine plaudis?
Atque tibi recte rem cecidisse putas?
Iam grauiter digno quo disscrucieris amore?
Quis sua non ullo damna fauore leuet?
Dignus ego videor, quem tecum perdita perdas?
Dignus ego videor, quem tua probra grauent?
Dignus ego videor, qui sim tibi primus adulter;
Quique patris tecum strata nefanda premam?
Dij meliora precor, nunquam mihi pectora tanta
Disturbent furia: dij meliora precor.
Dij meliora precor, nunquam tibi Phadra potiri
Hys votis licet, dij meliora precor.

Non

Non spectas animum, nec ob hunc tibi dignus amore
Tam magno videor, sed tibi forma placet.
" Ast ego non faciem sed vitam penso, forma
" Sape bona est prauis, & mala sepe bonis.
Peior adulterio tibi turpis adulter habetur,
" At mihi turpis erit quisquis adulter erit.
" Quo magis egregia est facies, nisi moribus illa
" Sit decorata bonis, turpior esse solet.
Quis ferat horrendas, quas addis postea voces?
Hos etenim profers ter furiosa sonos:
Si mihi concedat Iuno fratreque virumque
Hypolitum videor praepositura Ioui.
Pro quibus ut rursus tibi digna rependere possim,
Sic verbis pello verba nefanda piis.
Quod si pluto mihi furias obtrudere vellet
Te furias videor postpositurus ego.
Quis nam ego sum infelix ut cum Iove comparer ipso,
Quem certum est omnes exuperare deos?
Haccine te docuit tuus ille cupidus vobere?
Haccine te docuit tam scelerata loqui?
Nonne times ne tecta ruant dum talia scribas?
Aut te contempti fulmine & ira Iouis?
Auden Hypolitum praeponere Phadra tonantis?
Auden mortali postposuisse deum?
Auden hunc tumido regem contemnere fastu
Qui tua cum nostris membra cremare potest?
Quid non moliris? qua non medicamina tentas,
Ne tibi non dextre vota sinistra cadant?
Tradere communem sic tu tibi poscis opellam,
Vi muli steriles mutua terga scabunt.

Scilicet

Scilicet expectas ut dum tibi sum Ioue maior,

Nemine sis hominum tu mihi Phaedra minor.

Catera nil moror qua mox temeraria subdis

De studijs varijs deque furore tuo.

Qua nihil exhorres patrem sprenisse deorum,

Mirum si facias hijs leuora putem?

Quandoquidem nihil est melius quod iungere possit,

Aut melius iunctam constabiliſe fidem,

Quam si qui studijs valde capiantur eisdem,

Artem declaras hic quoque uafra tuam.

Cum sit praecepsum uirgo mibi delia numen,

Qua celeri curris per inga summa pede:

Ne mihi dissimilis forsan videaris, eandem

Tu quoque sollicita relligione colis.

Me quia syluarum latebris gaudere sciebas,

Te quoque frondosum singis amare nemus.

Me quia per celsos delectat currere montes,

Sylvestres multo dum cane sector apos:

Huius tam cupide iamdudum conscientia mentis

Tu quoque fulmineis retia tendis apries.

Est mibi iucundum ferro configere feruos

Hac & tu similis cuspide membra feris.

Magnus sepe meis humeris suspenditur arcus,

Arca tela foris cognita sepe capris:

Hac eadem tibi sumuntur qua sumimus arima,

Vires letiferas & tuus arcus habet.

Me innat in leto prostratum gramine corpus

Grata defessum restituisse mora:

Et tu subiectas membris muliebribus herbas,

Cum simili recubans uilitate premis.

*Me iunat in magno Phœbas lampadis astre
Sub viridi nemorum ponere fronde caput.
Tu quoque membra locas in opaca sepius umbra,
Tutaque sub denso tegmine forma latet.
Me iunat excusso iaculum torquere lacerio,
Emambus volitant fortia relathis.
Nos petulantis equi rigidas tractamus habenas,
Et in quadrum pedum stringis in ore lupos.
Denique tu passim nostrorum simia morum
Quod facit Hypolitus, Phœdra subinde facis.
Vis quecumque volo, quæ nolo velle recusas:
Quaque probo temerè qualia cumque probas.
Hec si vera forent, ut tu vis vera videri,
Nunquam iam diro pressa labore fores.
Has tibi non plenè notas concedimus artes,
Qua nota poterant commoda multa dare.
Si tua mens barum studiis addicta fuisset,
Nunquam te vetitus detinuisse amor.
Quisquis amat celebres sectari concitus apos,
Hic nullum veneris crimen amare potest.
Quisquis amat sylvas, montes, latebrasque ferarum,
Nullus in hoc sceleri per loca tutus locus.
Quisquis amat validis manibus iactare sagittas,
Prorsus in hoc cessant arma (Cupido) tua.
Quisquis amat reliquas (ne singula persequar) artes,
Quas modo dicebas te voluisse sequi:
Hunc neque spes fallax, neque gaudia vanam mouere,
Nec vexare diu sana libido potest.
Si poscis causam, breviter sic accipe, curas
Non simul admittunt peccata nostra ducas.*

Solus

Solus habes prædam quam possidet ille tyrannus,

In vacuo tantum pectori regnat amor.

Sic nobis ratio, sic experientia monstrat,

Exemplis rediles manifesta potest.

Quisquis enim veterum turpi deceptus amore,

Quisquis adulterij labo notatus erat:

Iste vel in medias egit conniuia noctes,

Absumpsi que suas luxuriosus opes:

Vel nullo domuit petulantia membrâ labore,

Sed iacuit stertens nocte dieque piger.

Vel vitium (quia sunt confinia) iunxit utrumque

Luxuria fractus desidaque simul.

Cur Paris insignem Lacedemonia classe profectus

Ad patriam rediens fura Pelasga tulit?

Cur Helenam rapuit, miserarum exordia rerum?

In luxu viuens luxuriosus erat.

Cur indigna vitro muliebria pensa trahebat

Affyria quondam regia septa ferens?

Cur in feminis turpissimus agmine vixit?

In luxu viuens desidiosus erat.

Cur ferens Alcidem, quem nulla pericula belli

Monstrans tot poterant frangere, fregit amor?

Curque virum domitor meretricis iussa ferebat

Imbelli subdens bellacacolla ingo,

Depositis tandem qua viator gesserat armis?

In luxu viuens desidiosus erat.

Cur vetito nati feruore Semiramis arsit

Eiusdem gladio tradita iure necit?

Fortis erat primum, sed mox ubi pralia sprenit,

In luxu viuens desidiosa fuit.

*Cur sparsa Biblis, quām nomen habere sororis
Maluit, infando fratris amore calens:
Cur oblitus sui prorsus furiosa pudoris
Illum per longas est comitata vias?
Cur laqueo tandem luctus extrusit acerbos?
In luxu vinens, desidiosa fuit.
Cur Medea suam fugiens patriamque patremq;
Venit in Aesonide turpis amica sinum?
Nec Maga tam durum potuit depellere virus,
In luxu vinens desidiosa fuit.
Cur natum veneris molli pietate secundum,
Tam facilis Dido tranxit amore sibi?
Cur decepta, suos finiuit morte dolores?
In luxu vinens desidiosa fuit.
Quid reliquos memorem tam fado crimine turpes,
Quos omnes simile more perisse liquet?
Contra si numeres quā stupri labo carebant
Quos canit ac longo tempore fama canet:
Inuenies propter magnos durosque labores,
Tam fadis rebus non potuisse capi.
Quae fuit e cerebro summi prognata tonantis,
Quaeque timenda truci Gorgone, tela quatit.
Nunquam sentit amans violenta cupidinis arma.
Cur ita? luxuriam pigritiamque fugit.
Nostra Diana leui qua summa cacumina gressu
Transilit, in sylvis usque pudica manet.
Atque feros tantum seruos aprosque requirit.
Cur ita? luxuriam pigritiamque fugit.
Aonio quo membra lauant in fonte sorores
Contemnunt, multis arma timenda, faces.*

Nec

Nec studiofa coloris villo succeditur astu.

Cur ita luxuriam pigritiamque fugit.

Sed se cum dñis nolo componere Phedra:

Et quarum vires equiparare ne quis.

Respice mortales, quibus olim, talibus armis,

Tanta pudicitie castra stetisse liquet.

Optauit Daphne fieri pro virginē Laurus,

Ne tibi complexum Delicuupta daret.

Et tulit optatum. cur verò fugit amantem?

Hostis pigritia luxuriaque fuit.

Hoc quoque tentantem cum Syrinx Pana timeret,

Pro Syringe dedit fistula facta sonos.

Cur hac opauit? cur vonit talia Syrinx?

Hostis pigritia luxuriaque fuit.

Bellotrophon (cuius divino fulsit in ore

Purpura cum nitida mixta colore niuis)

Quod stenobea nono poscebat ab hospite munus

Non dedit: hospitiū ius violare timens:

Sed potius voluit cum tot confligere monstris,

Quām vetitum Prati commaculare ihorum.

Cur non corripuit Iuuenis perulantia mentem?

Hostis pigritia luxuriaque fuit.

Turpiter instantem ne ferret Bibliida Cannus,

Natales fertur deseruisse locos.

Cur per transmissas ab eadem saepe tabellas

Ad scelus hand potuit victus amore trahit?

Cur non se et antem cupide, respexit amicam?

Hostis pigritia luxuriaque fuit.

Inclita Penelope per multos fortiter annos

Perstigit absenti fida manere viro.

B iiij

Nec

Nec cessisse procis fortuit cur obsecro tandem?
Hostis pigritia luxuriaque fuit.
Denique ne toto queramus in orbe pudicos
Qui monstrant verum quod mea Musa docet.
Me quoque pruignum simile hijs quoque diximus esse
Dissimilemque tibi nonne nouerca vides?
Hoc mihi posse dedit silvarum Deli a prases,
Hoc labor, hoc frugi mensula posse dedit.
Quod si fecisses qua fecimus, & tibi diva
Quod dedit Hypolito, Phadra dedisset idem.
Sed quia malebas torpem ducere vitam
Quam que nos sequimur commoda rora sequi:
Mens tua qua melius rebus studiasset honestis)
Ingratum rigidus portat amoris omnis.
Te iuuat in salutis procurrere de iuuat ursos
Figere? te currus vertere stulta iuuat?
Hoc fecisse prius decuit cum libera curis
Nullum sentires virgo pudica malum.
Nunc iuuat incassum post vulnera ranta medelans
Quarere. Nunc sapiens redditia, sero sapis.
Integramens facilis tam dira venena labore
Effugit, ac stabili robore fixa manet.
Hausta semel crescunt despargunturque per artus,
Et magna durant improbitate diu.
Nec tamen ista cupis quod tantum posse dolorem
Talibus expelli diminuque putas:
Sed quo, si facias que nobis grata videntur,
Sic reddi nobis gratiior ipsa queas.
Nam si mollicie, que duriter intima torquet
Viscera, propositum velle carere foret.

Effens

Essent apta magis muliebria munera, fusi
Sumptaque de plenis stamina longa colis.

Quae si visa tibi semper iucunda fuissent:
Non hodie tantis corriperere malis.

Non Bacchi furijs montes agereris in altos
Impigra, vescago praecepsata pede.

Non Driadum, non faunorum fera monticolarum
Numina sentires cor penetrare tuum.

Ex quo fonte quidem tantos insana tumulus
Hauseris: incertum est, nec memorare queo.

Sic tamen esse puto, sicut depingis, & illud,
Quamvis tu fileas, proxima verba docent.

Quippe tuum narras, tales propè semper amores,
Quos pia mens refugit, concupisse genus.

Nonne pudet clarum generis fœdare mitorem?
Nonne pudet nidum commaculare tuum?

Nonne pudet veneris tam durum fingere numen,
Ut tot ab infensa gente tributa petat?

Scilicet hoc addis ne matrem vincere natus
Forte videretur, quem facis ante grauem.

Publicus hic mos est hominum qui fœda patrarunt
Ut tribuant fatis propria facta suis.

Pluribus exemplis cupiens defendere crimen,
Ostentas nobis que reticenda forent.

Furta Iouis, matrisque tuae, nostrique parentis
Qui, tibi quod fuerat, desyre esse, refers.

Ut tibi post illos non sit mala vita pudori,
Quos olim tantos fama fuisse tenet.

Ac de matre quidem nihil est quod dicere possim,
In se quippe nihil quod tueatur habet.

B iiiij

Quid

Quid scelus esse negem, quod tu scelus esse fateris?
Quodque (nec immerito) crimen omnisque vocari?
Fertur enim t' auro speciem mentita inuincere,
Fedandum corpus supposuisse suum.
Fabula quod narrant potuit fortasse videri,
Ni sceleris faceret nata scelest' a fidem.
Non tamen idcirco tibi facta nefanda parentis
Amplexuenda puto, sed fugienda magis:
Ut genus infaustum putri contag' repuges
Emendesque tua filia matris opus.
De Ione quod mendax affirmat Creta, negamus:
Quid non mentiri perfida Creta solet?
Quis miretur enim de tanto numine tantum
Si bene cognorit singere posse nefas?
Hijs graniora dedit vulgi spargenda per aures,
Figmentis valde nobilitata suis.
Hoc eadem narrat, que se miseranda sepulchrum
(Cum tamen is viuat) narrat habere Iouis.
Qua pugnasse Deos in summo narrat Olympo
Et fasces prolem surripuisse patri:
Qua latuuisse dum varias induit a figuris
Numina Titatum narrat ab altera manu:
Qua Patris a nato praevisa virilia narrat,
Inque trucis fluctus praecepit a maris:
Qua venerem a spuma, quam ex illis suscitat aethus
Principium generis narrat habere sui.
Catera praeereo qua multaque stultaque narrat,
Omnia Democriss' scandentes digna sonant.
Hec portentac anit sanis ridenda pisisque,
Et Creta quisquam possit habere fidem?

Multa

Multa voluptatis causa finxisse patatur: cvi 131
Sunt que non nulla commoditate inueniunt.

Plus ea miramur, que singi nulla coegerit

Vtilitas, quam qua spesue metusue invenit.

Prodest hac multum virtute fama puelle,

Dieta, quod in gremio sit caluisse Iouis.

Fit tolerabilius quod Iupiter ipse patravit,

Obscuratque suo probravitore Deus.

Hac multis commenta placent, qua sepius hanfum

A magno simulant numine ventris onus.

Ut non sit falsum quod Cretica fabula spargit

Quod Deus assumpto lusserit ore bonis,

Non tibi continuo sunt hac facienda miselle,

Qua fecit Diuum captus amore sator.

Tunc emulere Dei petulantia facta licebit,

Cum pariter que sunt splendidiora quaeas.

Interea magnum numen Rectoris adora,

Nec te cum summo confer incepta Ione,

Addis ad infandum tutamen criminis illusio

Qui tibi connubio non bene iunctus erat.

Qui fera Pasiphaes genetricis pignora stravit,

Seminiisque fero sustulit ense caput:

Quisque tue retinens ducentia fila sororis:

Canta per varios fingerat arte finis.

Hunc ait immemorem facti, meliora merentem

Complexu miseram destituisse suo.

Quod si destituit, non est cur ipsa queraris,

Ut pote cui manus venerat inde bonum.

Qui diuisus erat nunc uni cessit amice,

Soliusque tui capens amore calet.

Sed

Sed calet immerito, cum non respondeat ardor.
Illi quippe calet mens, sibi Phedra teper.
Perfidia perfidia fidissima pectora damnas
Hoc Ariadne potest instans ipsa queri.
Immo nec ipsa queri merito mibi posse videtur,
Quisippe relicta quidem, sed tamen absque dolo,
Rem tibi si nescis quo gesta sit ordine pandam,
Vix patrem dubitet nemo fuisse pium.
Thesaurus e Creta post victa pericla renersus
In Cyprius fines classe tenebat iter.
Affuit ista soror, quam tu causaris ab illo
Delusam, toto tempore grata comes.
Dum verò pinus rapidis agitat procellis
Per mare precipiti mobilitate saltat:
Dum strident fluitus, dum nauis robora pulsant,
Dum furit unda maris, dum sale cuncta madent;
Dum nitidum caco nigriscit turbine celum,
Dum rotat nissidus voriice flexa ratis:
Hys insueta malis & tanto fracta cumulu,
Durisus affluit at mollia membra fretum:
Nauseat infelix, palescit, frigore torpet,
Horrescens animo deficiente labat.
Sapius attollit charissima pectora sponsus
In sponsi gremium, sapius illa cadit.
Ista diem totum patitur, noctemque sequentem
Nec violenta feri desinit ira maris.
Postridie Cyprio spectant in littore portum,
Gaudent ac romos huc properanter agunt.
Ventum est ad terram, classis religata quiescit,
In Xenij recreant corpora fossa domo.

Nauis

Nautis expulso redierunt frigore vires,
Et solito Theseus robore fortis erat.
Vnica non potuit conceptum pellere morbum
Frigidior gelida Gnosia virgo nunc.
Quas non tentavit comix ibi sedulus artes
Ut sponsa possit grata redire salutis.
Accersit medicos, apponit pharmaca, nullum
Praterit officium, sed nihil ista inuunt.
Perstitit inuictum quomodo medicamine virus,
Ac penitus nervis hastis amara lues.
Dum sonet uxorem, dum flet, dum cuncta veretur,
Interea multi preterire dies.
Iamque videbatur se dira remittere pestis
Non nihil. (hoc maestus gaudia magna dedit.)
Cum subito quassam non parua negotia puppim
Infaustum cogunt rursus arare fratum.
Non tamen ille suam sic deseruisset amicam,
Si cognouisset damna futura prius.
Viderat ergo iam melius meliusque valere:
Spesque reuersura certa salutis erat.
Ergo nihil metuens Nympham commendat amicis.
Ipse vale dicto mox rediturus abit.
Interea morbus rediens, afflcta remordet
Viscera, moxque grani fracta dolore necat.
At dum corpus humo condit studiofa iuuentus,
Ex insperato Theseus ipse redit.
Qui spe frustratus maestas dat in aera voces,
Hec mihi, confecto sepius ore, sonans.
Dilacerat crines, merentia pectora tundit.
Pallentes madido compluit imbre genas.

Nemo

Nene putaretur, sublato corpore mentis?
Affectus pariter depositusse pios,
Curauit magno celebrandum funus honore,
Manibus extincta munera grata ferens.
Congesit tumulum, flores compersit odoros,
In fusco pinguem melle rigauit humum.
Instituit grandi certamina luctuca siamptu
Ex omni tristis parte ineunda rogi.
Erexit statuam, qua sponsa membra pudice
Os, humeros, crines, brachia, crura, latus,
Denique sic totum referebat corpus ad ungues,
Ut nisi nulla foret vox, Ariadna foret.
Adiecit titulos qui testarentur amorem,
Quo maior nulli possit inesse vitro.
Ut nibil è reliquis memorem, qua multa sepulchra
Insculpsit, tantum carmina pauca lege.
Hoc rigido tenerum latitat sub marmore corpus,
Quo nibil in toto pulchrius orbe fuit.
Pulchrior ipsa tamen speciosi corporis hospes
Mens erat, hec radios vicit Apollo tuos.
Hec mihi nupta fuit scriptori carminis huius,
Sed nimis bene paruo tempore nupta fuit.
Venerat è clari Minoi a cade parentis
Mecum, nec visa est præda fuisse lenis.
In tumido pariter concendimus aquore nauem.
Rectus ad bac noster littora cursus erat.
Sed maris illa feri graniter iactata per undas
Sic est horribili saxe a facta gelu,
Ut simul ac Papibium retigissent carbas a portum
Glandaret extremum lapsa repente diem.

Offes

*O spes fallaces, o gaudia vana, quis inquam,
Tam subito falsus, tam miseranda tristis?
Hei mihi ter misero cur posthac viuere quaram?
Intrauit cornu, vita salusque mea.*

*Quis Deus hunc nobis inuidit tristis amorem,
Dignus erat longo tempore verus amor.
Sed quia successus non sunt in amore secundi,
Nec bona nostra deuota manere sinunt:
Ut mibi viua prius, sic nunc defuncta coleris
Firmiter in fido pectore fixa manes.*

*Quanquam nostra repens disunxit corpora latum,
Non tamen a memori mens meamente cadet.*

*Quo me cunque trahet fortuna fugacior Euris,
Hec animi fidi litera tristis erit.*

*Nunc Ariadna vale, non est cur plura loquamur,
Sed neque pro lacrimis possumus, ergo vale.*

*Hancine perfidiam mulier scelerata vocabis?
Perfidus an potuit talia verba loqui?*

*Non potuit certe, sed tu fortasse pudoris
Nescia, que dico vera fuisse negas.*

*Ut tibi vera probem certis ego testimoniis utar,
Testes sunt Paphi, testis & ipse locus.*

*Hac hodie monumenta manent, manet ipse sepulchrus
Cultus, & hac eadem carmina scripta manent.*

*Ergo nihil frontis mihi prorsus habere videntur,
Quos pro compertis fabula vana iuuat.*

*Quippe sua nostrum sponsa comitante parentem
Naibus undifluam Neson adisse ferent.*

*Cumque grauis lassum torpor tenuisset, ab illa
Protinus clapsum vela dedisse notbo.*

Nec

Nec te terrigenis hac stultos fingere miror,

Quando nec a superis abstinuere manus.

Horum farta canunt, horum sine fine tumuli us

Indignos, horum pessima facta canunt.

At quae calicolis tribuuntur, longa vetustas

Protegit, a fannis falsaque tut a facit.

Certe quod nuper, quod nostro tempore factum est,

Id merito nullam debet habere fidem.

Et tamen hi melius quam tu de patre loquentes

Inuidia factum persuaderaque leuant.

Deseruisse quidem narrant hanc Theseam nympham.

Sed factum instinctu numinis esse putant.

Nam venisse deum media iam nocte Bicornem

Et monstrasse viam qua fugiturus erat?

Sic densus auctor erat fugiendi, cur reprehendis

Theseam nil meritum? paruit ille deo.

Quis bonus hanc timeat contemnere iussa deorum?

Qui melius quam nos optima queque vident.

Desine queso patris claros maculare triumphos,

Desine confictis ludere verba dolis.

Illiis exemplo ne suade turpia dictu,

Non cadit in mores fœda libido pios.

Sed de patre satis. Nunc ad tua verba reuertor:

Quae multum vafra calliditatis habent:

Inimico perfidia potius rabidique furoris.

“ Non quaeunque potest dicere falsa, cata est?

Hoccine queso times, ne non Minoi a fias?

Ni sis quod generis tota propago fuit?

Has leges violare nefas ô perfida credis?

Quas tulit impietas, quasque nefandus amor?

Non

Non metuenda times, metuendaque negligis ultro?

Relligio talis relligione caret.

Si tales alij, qualis tu Phadra, fuerunt,

Ultima sis gentis sis precor ipsa tua.

Non decet in terra corruptam crescere messem,

Ausferat hoc tantum iusque fidesque scelus.

Insufficient totum, nisi putrida membra secentur,

Orbem, nec sanus iam locus vilus erit.

Ad stigios raptare lacus & tartara nigra

Infernus subito tanta venena canes.

Quod si non aliter poterit quam sanguine pestis

Extingui, madeat plena cruxis humus.

Quodque dedit terra nimia de mole querent

Iupiter antiquo tempore, nunc det idem.

Quod fatale vocas non est fatale, sed illud

Tu fatis tribuis, quod cupis esse ratum.

Rursus deciperis, rursum te numina fallunt.

Non stringor sati legibus (ecce) tui.

Te mea forma caput, caperet tua forma vici

Me, nisi cum tali pectore iuncta foret.

Si tibi mens esset qualis fuit ante sorori,

Esse mihi posse quod fuit illa patri.

Hac mihi de fido qui illos coniunxit amore,

Non de coningi fædere dicta putas.

Nam si casta fores possem te forsitan amare:

Non possem coniux attamen esse tuus.

Cur nimium properas, cur tam fecisse videris?

Cur velsit admisso crimine leta canis?

Perfida mentiris gnatus genitorque, sorores

Non (ut in dicio) surripuere duas.

Altera

Alteranamque meo nupta est non rapt a parenti.

Altera nec rapt a es nec rapere mibi.

Sed neque te admittam quamvis me sponte sequaris.

Abst ab Hyppolito crimen utrumque procul.

Si, qua facta refers, ea verè facta fuissent,

Effet, credo, mibi via futura brevis.

At, qua nunc (salnis etiam male perdita rebus).

Prepropere statu bina trophya iubes,

Si voti compos fieres (quod dij prohibete)

Pro binis effent vix tibi quina satis.

Pluraque sperato de rerum fine locuta,

Nunc ad principium denuo vela refers.

Vnde tibi miserum concepti semen amoris

Fluxerit, unde vorax usserit ossa calor.

Caperit unde tibi primum mea forma placere,

Quam longè melius displexisse fuit.

Cum nuper cereri, de qua se iactat Eleusis

Cecropie facerent mystica sacra nurus:

Tunc ibi me visum narras, in dama videntis,

Infixisse tuis osibus acre malum.

Tum faciem nostram, quam sapis ante probabas

Vt pulchram, solito complacuisse magis.

Tunc fulsisse tibi velamina corporis huius

Albenti multo candidiora nine.

Tunc rutulos viridis prae cinctos flore capillos

Phabrum visos exuperasse iubar.

Tunc ait egregium qui tinxerat ora ruborem

Non cessisse rosis quas tua creta parit.

Addis quod facies alijs truculent a feroxque,

Indice te fortis nomine digna fuit.

Nec

Nec speciosa tibi tantum modo membra placuisse,
Inque suo reticentia queque loco,
Sed digna forme, quas tunc ostendimus, artes
Auxerunt summa semina dira tua.
Cum sternacis equi sublimia terga premebant
Conspersumque leni puluere corpus erat.
Iam quo nullus in hoc maior certamine fertur
Mutato celebris nomine castor eram.
Cum iaculanda manu celeri fera tela rotabam,
Credebar fortis robur habere ducis.
Cum nocitura feris late venabula ferro
In manibus valide concutientis erant.
Ni sexus distar similes distingueret artus
Dixisses, tulum hoc Delia virgo iacit.
Si quid præterea inuenis inuenitior egi,
Omnia visa tibi summa fuisse refers.
Credo, tibi pulcher miranti cuncta videbar.
"Miratur demens omnia, quisquis amat.
"Nec modo quia laudem propè nullam iure merentur,
"Sed quia sunt maculis undique sparsa probat.
Sic Polyphemus erat Galateæ pulcher amanti,
Quo non in terris turpior alter erat.
"Sic proprias laudat fardissima summa pullos,
"Quid deformis eis, forma parentis inest.
Denique (ne multis consumam tempora verbis)
"Sic quod amat pulchrum quisque putare solet.
Qualemque miti faciem vultusque dedisses
Et patet & rerum publica causa, deus:
Non bruis facio, nisi formam casta, venusta &
Vita, mihique sumul vernala vixque decor.

C

Quale

Quidvis, quidvis, indest si nossem posse nocere,
Deformat a prius quam nocuisse erat.
Egregium fredo trunca sem vulnere nasum.
Turpassem roscas ungue notante genas.
Mollia consciisse fecissem linda rictus
Labra, nec ornassant tempora flava come.
Non satis esse puto quod me sine criminis gessi,
Debueram nulli criminis esse parentis.
O virtutam potius quam hic basisset in imis
Visceribus, nostro sensu ab ore furor:
Tunc cum spiciferi veneranda numinis ara
Thura merumque frequens Attica turba daret:
Vel me amo Trezen milia spectabilis orno
Captantem celeres detinuissest apes:
Vel (quod & ipsa cupis pariter, nisi falsa loquaris)
Inclita seruasset te tua Creta domi.
Nulla fuisset enim tam magna causa doloris
Qui tua nunc auida viscera dente vorat.
At quia mortiferum capisti vulnus, ab ipsa
Quae te percussum cuspide queris opem.
In densis modura iubet deponere sylnis
Quae sub inhumano pectori saxa latent.
Teque negas dignam nobis debere videri
Quam laqueum cogat noster adire rigor.
At non sum durus, non sum de cautibus ortus.
Nec riget in gelido saxea vena sum.
Esse putas durum quod pessima criminis virem
Non est hoc dorsi sed patientis opus.
Non possum fieri mollis tibi (dixiter endax)
Ni patri longe durior esse velim.

Huc

Hunc laisse quidem vel parvo criminis, ne dum
Tam defestando credimus esse nefas.
Non ego te perdo, sed quis prohibere volentem,
Vlro si cupias ipsa perire, potest?
Quid pharetrata mibi posse conferre Diana
Quid pro sint agili spicula iacta manu:
Quid substellgero quas ducimus a thore nocte?
Quid celeres cursus per loca plana iuuent?
Quid ductare canes, quid retia rendere cernit?
Caserla quid pro sint denique facta, rogauit
Hoc mihi (sine scis) praestant, ut sim tibi longe
Dissimilis, nec me vexet amarus amor.
Dum studijs etenim corpus laxatur honestis,
Nil nisi quod deceat mens agitare potest.
Caserla queque placent, (dices) hoc displaceat unum
Quod longam facias rebus in hinc moram.
Gaudia mutari debent, mutatio rerum
Grata fuit semper, grataque semper erit.
Sunt miscenda lenti tam dura negotia lusus:
Ut capiat partes utraque dura suus.
Cum non horrescat consortem Cyprida Phabo
Quid inungi mystas nos utrinque vetat.
Si tollas venerem, jam nulla est gratia sylvis,
Rustica prorsus erat gaudia nulla ferens.
Hoc mihi tu narris, hoc vis me credere verum.
Sed te mendacem res manifesta probat.
Non bene conueniunt meretriz tua, nostraque virgo,
Nec tam distantes res capie una dura.
Verum non refugit venerem, proleque tonans
Deba, sed non est haec Ione nata. Venus.

Tu cupidam mentem, sed que libidinis astum
Appellau venerem. Non placet illa venus.
Hoc mihi semper erat studium, semperque futurū est,
Ne venus hac in me possit habere locum.
" Non durare quidem bene quicquam posse fatemur
" Ni reparer fractum robit amica quies.
" Sicut unum dicas, qui semper tenditur arcus
" Frangitur, aut instolaxior esse solet.
Non tamen idcirco, si lassum corpus ambolet,
Ut redeant vires, est adorsa venus.
Hoc nihil est aliud, quam si quis febre laborans,
Ut valeat, stultus dira venena bibat.
" Quis tandem coitus incommoda maxima nescit,
" Quidque malis secum gaudia parva ferunt?
" Corporis epoco consumit sanguine vires,
" Et simul ingeniū vimque decusque rapit.
Sunt, quibus hoc possum melius consumere tempus
Quo defessa iuniat membra sonere, modi.
Est mihi vox dulcis modularis verbibus apta,
Quae moueat chordas est mihi docta manus:
" Est legisse libros non iniurunda voluptas,
" Qui multa rerum cognitione scatent.
Si nihil est aliud quo mens tenetur, ad ipsam
Natura faciens lumina fletio mea.
Aspicio rapida tortum vertigine cælum,
Dum solitas peragit nocte dieque vices.
Aspicio Phœbum divina luce micantem,
Vincentemque sua sydera cuncta, face.
Aspicio varijs ridentes floribus horcos,
Aspicio densum fronde virente nemus.

Aspicio

Aspicio latas cœruleas muneræ fruges,
Aspicio pomis robora curva suis.
Admiror pluvias sonitus, fulmenque tremendum,
Cumque gelu roros, candida lamque niuem.
Admiror certis redemptiæ legibus annis
Tempora, quæ propria singula dote inuant.
Admiror varijs animantia prædicta formis,
Quæque suum reparent pignoru multa genit.
Hac mihi dum luor Titæ spectare licebit,
Ne labatur iners vel sine fruge dies.
Mox ubi condiderit midum sol aureus orbem,
Pulsari que tuas Diana minervas fore:
Maxima pacata reddit solatia noëtis
Stellarum rutilo cœpta Diana grege.
Ergo nec in magno radiantis Apollinis astra
Materia lusus sylua carere potest.
Nec sub tranquille densa caligine noctis
Unquam lassatio, quo recreetur, abest.
Namque vel hec eadem subeunt quo diximus ante,
Vel domat obrepens languida membra sopor.
Hac ego dum reperio mecum, dum singula tratto,
Dum valde miror, spreta libido iacet.
Sed quia non ab auctor superabilis arte,
Exemplis videor cedere posse tuis.
Enumeras igitur qui præcessere vocentes,
Ne videare mihi sola fuisse noscens.
Hos aie in sylvis positos habuisse puellas
Quæ nona defessis gaudia sape darent.
Quos imitare, malis nunquam tibi, passima, defient,
Nunquam non defiant, quos imitare, boni.

Sed tam parva tibi scelerosa turba cohortis

Semina peccandi tanta dedisse potest.

Cipri ut legitimè viuas castaque, bonorum

Non aquas vires copia maior habet?

Strenuus occurrit Cephalus cum pellice rubra

Et Cipri presto est aurea prole Cypris.

Non fugit Oenides cum forti virgine inuestus

Quam spolium casi inssu babere suis.

Ista quidem memori sub pectori firmiter barent.

Qua rapidis inclivis dunda fuere Notis.

Nobilium vero clarissima facta virorum

Prateriens, magna calliditate files.

Non est exemplum quidrem faciemus apertam,

Nec facibus nostris lumina solis egerit.

Plures esse bonas declaras ipsa malorum

Cum tria vix possis enumerare iuga.

Nec tamen inter eos, quos narras, villa reporta est

Qua cuius primigno inneta non erat foret.

Si faceamus enim, que tranquam vera citabit,

Tu nobis herbam sic quoque vici daret.

Nunc autem quis non, nisi i alpa caciòr, illud

Perficit, in scitis ponderis esse mibili?

Quis gravis affimat, qua tu mibi succimis, auctor?

Quis tandem certa prodidit ista fide?

Tu foris potes multos afferre poetas,

Quorum nescio quod carmine tale sonent.

Visi tibi de vestris breviter quid sentio dicam

Varibus, an sculta, sic ego censor ero.

et Non numeros aptos, ad splendida verba poëtis,

et Do peccati, multa fertilitate scatensi:

et Cato

¶ Cetera que faciunt ad plausus, propria dono.
¶ Solam deo fidem: qua caret iste eborus,
¶ Nec tamen bis semper qua sunt vanissima narrantur.
¶ Sape superducto vera colore canuntur.

In quibus indoctum non raro vulgus aberrat,
Pronucleis animo regniva dente vorans.

¶ Vt que tibi possit fieri manifestum, ibi sic,
Accipe utrumque qua tibi more canam.

Vix erat Cephalapulcherrima, nomine Procri,
Cecropidum ex clara stirpe creata ducis.

Ille per umbras salicis discurrere syllas
Plurima cernorun corpora strans humo.

Sepius explorat multarum cede ferarum
Cum se laxasset vitta labore manus.

Et viridem lasso pressisset corpore retinat,
Affiduo tales adidit ore sonos.

Dulcis amica veni nre se via longa mirestis,
Huc celeri gressu dulcis amica veni.

Dulcis amica veni, mea lux, mea magia voluptas,
Delitia que mea dulcis amica veni.

Dulcis amica veni, frondosus lapsa penornos,
In Cephaligremium dulcis amica vesti.

Dulcis amica veni, quis te tenet (aura) faciunt
Ne mibi nunc adfis. Dulcis amica veni.

Audiret hanc mulier quedam, suo sape vocantem
Dum nemorosatrabis per loca foris pedas.

Protinus ad Procrin currente romorata, propulsata
In sylvis aliam virum (inquit) habet.

Nam modo prateriens audiens verba loquentis,
Una mibi cunctis dulcior aura veni.

*Credula Nympha statim surridentibus dicta columbris
Per iuga, per saltus, per lacubrisque ruit.
Cum prope monistras ac venisset ab incolce parvus
Sponsus ubi fuso corpore pressu humum
Constitit infelix, ac densis recto fratreis
Aure viri missos capat ab ore sanos.
Ille suas repetens, quae diximus amba, vocet
Sepinus ingeminat: Dulcis amba, a venu.
Postremo quas siam venientem cornu reg illam,
Nunc implor fessus, nunc (ait) avara finis.
Procris ab ampliis cupiens prohibere manus
Nymphaam, per sylius plena dolere salit.
Sed mox adiecit Cephalus, Tu blanda Fusioni
Nunc age fessu tuo flamine membra lemes.
Tunc intellecta fallax in imagine rebus,
Discutit ex animo triste dolor amans.
Iam quoque deposita formidine prilicis omni,
Ad fidum propria curvata lata dorso.
Dumque plurimes negrae vespere fragore,
Ramosum quassas fronde triduimur emere.
Ille ratus domini, quod aperte prostruimus,
Configit retro anglo ossa eradicans.
Continet lucis frons pars in verissima claram,
Partim quae deoculata vera fuisse patet.
Hec tamen ipsa quae pro veris fuisse haberi,
Sibent discutit quod non verba somant.
At nostre fugias quid significare delinuis,
Doteclia oarum frumenta videbis idem.
Capens venandi studio Cyllenium beras,
Impiger urgebat nocte dieque feras.*

Sepinus

Si quis amissum vel toris quinque diebus
Procridis à gremio dulce tenebat opus.
Hinc licet immerito suspectus capi haberi,
Quod traheret vetero captus amore moras.
Hac est summa rei, nam fæmina criminis index,
Procris ab initia cesa repente manus.
Pellex aura, tremens agitato corpore sylua,
Omnia de vatum pectora mara flunt.
Atque fidem nullam cum sint adaperta merentur,
Non ratione ramen fabula ficta manet.
Fæmina que mentem turbas male sedula Nympha
Vulgaris faciem garrulitatis habet.
Zelotypa stimulos aperit tam credula Procris,
Quæ nunquam tristi suspitione caret.
Quod neq; blande Venus, neque mollis vincere turpis,
Pectora qua si natus incalueret, queant.
Exemplum Cephalus prudentibus urile præbes,
Qui cultus a sponsa sponsus abesse dñe.
Coniugis immerito suspecta libido, vocari
Procridis extincta neq; inopina posse est.
Sic etenim viuens mortenti proxima vinit,
“Suspicio dñe et vulnera mortis habet.”
“Apro monstrantur discrimina maxima verbis,
“Non est hac tristi morte ruina minor.”
Consumi sanguis accipienda parvum,
Quæ de Tilboni dominge fama camit.
Cum Cephalus miro membris caperetur amore,
Perdendique feras quac locis ille renor,
Longam sepe diem nūcum properare parvum.
Ac tardè colores currere noctis equos.
Atque

Atque subinde nonos precessit Apollinis ortus,

Quo thalamos aperit tempore Diu rubens.

Argumenta deas singendi talia multis,

Dum Sylvas petaret, visus adire deam.

Forfican & causam singendi nonnisi error

Prabuit, ac populi fractus in ore sonus.

Non te Procri modo tua pellex aura fefeller;

Ast eadem reliquias imposuisse potest.

Vertit in auroram lenis aura nomen, inepta

Nescio qua mulier non satis aure valens.

Primum in vulnus lae noua fabula sparsum,

Mundauisque libris hanc tua (Phœbe) cobars.

Quae soler ex tumulis vastos producere montes,

Quae facere ex vili musca elephanta soler.

Norunt potest unam leniter corrumpere vocem,

Atque duas reliquias addere summa notae.

Quae de formosa mibi rursum Adonide subdit,

(Quem licet imberbem fertur amasse venus)

Deque repentina Meleagris fortu amore,

Sunt, ut aperte, leui transilanda pede.

In teneram Cyneam prolem cum rati libido

Non cadat hoc aliud significare potest.

Sic etenim voluisse puto monstrare poetas.

Et prope dimino fulserit ore puer.

Idque per excessum consueto more, canentes

Dicerunt formam posse mouere Deas.

Enido vero coniux Atalanta forori

Non (ut in narras) turpis amica fuit.

Quis nisi menis inops, genitalis fædera ledit,

Si bene impingantur, non ut honesta probeat?

Nec

Nec tu cum recte factis conferre labores
Crimina, sic etenim deteriora facis.
Cum rutilo quotiens ferrum componitur auro,
Quam primus ex iteris, vilius esse solet.
Quod mibi de cunctis ne soli de sit amica
Sylvicolis, optas ipsa venire comes:
Quod te dicas a pro obliquo dente timendas
Sternere, si nostro detur amore frui:
Quod Trazena meam, tenuis quam sustinet Isthmus,
Prae magna celebri Palladis arce probas:
Quodque tua patria, mea charior esse videret,
Tantib[us] blandicias ista, strophasque sonant.
Nil his commoueor, lusus admitto iocosos,
Quamvis omnino seria nulla trahant.
Quaque nibil noceant possim mendacia ferre,
Non possum vero qua mibi damna ferant.
Qua tibi de nato veneris, de principe cali,
De coitum nitiidi matre ferente Bonis:
De Cephalo rursum, de Cyprido, de Melengro,
Nominibus tantis dicta suere prius:
Et si fida sciam nullaque ferenda pudico,
Qua licet ac possum dissimulare libert.
Tanta boni cerie non est iniuria patris
Dissimulanda mibi, si prius esse volim.
Surgis in innocui crudelis bellua famam,
Inque malam partem splendida facia rapis.
Scilicet iniuriam patris mibi reddere nomeo,
Omni qua possis arte scelesta parat.
Vi videare malis merito fugisse mariti
Lectum, nec ubi sit non redamare pudor.

Dicis

Dicis abesse virum, nec eundem velle renerti,

Ne reditus possit ne cruciare timor.

Omania commemo ras qua Thesea ladere possunt,

In confingendo criminis docta satis.

Quid tamen admisit? quod dignum vindice crimen?

Quas odit causas quas oportet referre potest?

Si reprehendis eum quod erat gratum fidus amico

Praetit officium, nobile carnis opus.

Quid datur hoc virtus quod amici commoda spectet?

Quodque prius comit, nulla neganda bonos.

Hinc Agamemnonides toro clarissimus orbe

Reddatur, hinc Pylae nomen ad astra volat.

Hinc tibi Pelide magnum Patroclus honorem

Prabuit, hinc celebriis fuit sua Nise fides.

Denique laudamus quicquid secundum priores,

Ut sociis possent ferre salutis opem.

Carigitur patris fidissima pectora damna;

Si quis Pyrrichos praetit ipso suo?

Quisquis amicitia de mundo secedere tollit,

Phaebeum caco tollit ab orbe iubar.

Forfitan haec ipsam neque rulicet impia, damna;

Sed quodam consensu posse valere tenius.

Forfitan ad sacras dicas non longius aratu;

Fida fidelitatem retinenda prius.

Ast hunc, quod scelus est Stygiam transisse palu dem;

Ut Siculam rapiat Ditis ab arce Deam.

Si molstetur quod insque piumque vetarent,

Inuidiam posset tanta leuare fides.

Egregios magni laudarent pectoris ausus,

Multi pro Socio tale momentis opus:

Quem

Quem neque tres furie, neque tetri carceris horrer,
Nec rabidus triplicis Cerberus ore canis:
Nec reliqua pestes valeant terroris, quis illus
Pectoris inuidum robur habere neget?
Quis neget eximium, qui talia cogat, amorem?
Fortiter obiecto corpore monstrata patet?
Non tamen ipse patris tam fortia facta tuerer,
Si faceret quod tu, stultaque turba putat.
Non facientis enim vires nec cor generosum,
Ni facti fuerit causa probanda, probo.
Quod si nosse velis, vel quo properauerit ille,
Vel que sit longa causa putanda mora:
Seposito dici patiaris murmure verum:
Dum tibi qualiceat rem breuitate cano.
Ille nec a druto descendit lumine cassos:
Nec stygi subiit tristia regna Iomis:
Nec pradam socio te sacra Proserpina capiat:
Nec rabidum stricto pronocat ense canem:
Non cadit in mentem vesania ranta sagacis
Egregiique viri non cadit iste furor.
Nunquam Pyritocus tam stulta petisser ab ipso,
Nec viciturus enim, si petisset, erat.
Vnde igitur multis istuc iactetur in ore?
Vnde data est falsi criminis ansa, rogauit
Hic quoque vicinis deceptum vocibus errat
Vulnus, in effictis vera latere putans.
Qui tenet Epyrus foriissima regna Tyrannum,
Infernii nomen Ditis habere ferunt.
Nec sic mentitis solium Plutonis adumbrat
Sceptra, sed & cornua dicuntur ipsa Ceres.

Dicitur

Dicitur & proles bruis Proserpina virgo,
Ne qua dissimilem conditione putes.
Huc accedit item quod eidem Cerberus adsit
Quem triplex vincit dura casrena, canis.
Cum quorex illum mandat certamen adire
Quisquis in amplexum virginis ire cupit.
Congressos autem male fausto syderi multos,
Tradidit horrenda bellua sema neci:
Hac alio multi torquent, hinc purida fluxit
Fabula de raptu virginis illa dea.
Huc igitur socijs pertraxit gratia nostrum
Ut tradatur ei sponsa cupita, patrem.
Pyrithoique licet magno teneatur amore:
Non tamen hunc nobis preposuisse reor.
Non est de nobis cur non ad tempus abesse
Posit, nec caput est, quod remonetur iter:
Pyrithoi contra dubias properantis adoras
Non patiebatur ducere causa moram.
Sinos in simili positos discriminare rerum
Cerneret, haud scilicet perspicere tur amer.
Tutamen ingratis nobis ostendere tentas,
Ut gemini pariter criminis esse reum:
Quod nos deseruit, quod nobis sanguine inunctos
Ad stygios duro transferit ense lacus.
Quorum scilicet causas expendere rerum,
Nulla procul dubio culpa necantis erit.
Quod de fratre tuo causari inepit peremptor
Magnae hoc laudes iure meretur opus.
Nonne fuit misera dignus qui morte periret,
Cum forma causi non bene inunctus boni?

Nonne

Nonne fuit casus merito qui sanguine pastus
Humanus, multis causa timoris erat?
Nonne luit panam crudelis bellua dignam,
Qui tanta patriam cede replenit humum?
Cur tibi quod placuit quondam placuitque sorori,
Quodque patri placuit, nunc reprehendis idem?
Si vel parva tibi supereret mica pudoris:
Monstrous frater dissimulandus erat.
De decori monstrum est monstri quoque causa pudoris.
Affert, nec matris probra latere finit.
Addis ad inuidiam crudelia facta sororis,
Quam dederat miseram Thesca ipse nec.
Iam tibi monstrani supra, quam falsa loquaris.
Non est hic eadem causa tuenda mihi.
Tristia dilecta subnectis funera matris:
Hac quoque labe virum commaculare finies.
Extinctam facio, nolo manifesta negare.
Res est quam velim certior ista mihi.
Nec leuiter vexat tristis praecordia casus,
Quem nequeo siccis nunc recitare genis.
At non propterea, cum nil praeclarius extet,
Imminuenda pia gloria patris erit.
Non fuit huic certe poreundi Thesca author,
Si foret, humana vir sine mente foret.
Hiccime tam castam potuit ingulare pueram,
Tam fido inrectam pectore, tamque piam?
Ne quod tale parens damnum pataretur ab illo,
Non tantum Hypolito pignore tuta fuit.
Tuta fuit et ali facie, quam docere turpem,
Nec Memus poterat, tuta pudore fuit.

Tuta

Tuta fuit rebus quae gererat ante a magnis
Theseus, hic lethi quis metus esse potest?
Si nec amata viro, nec digna fuisset amata,
Non tamen idcirco non toleranda fuit:
Obscurasset enim tuulos extincta superbos,
Per quos illius surgit in astra caput.
Hoc perit nupor ferus interitem Proculles,
Hoc Schmis, hoc Schiron, semiferumque genus.
Istaper Hyppolita cecidissent omnia mortem,
Si modo vera necis causa fuisset ei.
Nec licet his tantum stultas conuincere nugas,
Sed falsum crimen vel modus ipse probat.
Quod tibi, quo melius possis cognoscere, dicam.
Quod super hijs falso credita turba putet.
Inserat Enistens, quo multa iubente pericla
Alcides toto vicit in orbe tulit:
Inserat Hyppolita pugnacis tollere zonam,
Scilicet hoc fieri non potuisse ratus.
Monstris ille tamen granioribus ante subattis,
Hinc quoque se palmarum posse referre putat.
Agreditur bellum, cum item se Theseus addit,
Barbaricam vincunt non sine clade manum.
Haec tamen haud dubie quae sunt verissima narrat.
Hoc etenim gesta est res (mibi crede) modo.
Cum tamen adiiciunt quod in ipso morte cruento
Casasit Hyppolite conjugis en se sui:
Quis tam stolidus erit, quis tam sine pectore truncum,
Ut verbis istis credat inesse fidem?
Si tulit exitium, dum pugnat in ordine miles,
Quomodo sponsa partis tradita deinde fuit?

Quo-

Quomodo me genuit posthunc qui non poteris effigiare?

Quis sic ungantur mentis habere nibil?

Si caret hic via: (dices) quis perdidit illum?

Hoc ab Amazonia discere gente potes.

Ipse tibi referam quod ab illis ante rogatum?

Andri, nec me vera latere potes.

Hanc ubi capitam cepisset ab Hercule bella.

Mercedem subito capi: amore fuit.

Virgineoque bonum miratus in ore colorem.

Ad patrios voluit premia ferre lates.

Nec fidum renuncis comitem sponsumque puella.

Sese ductori tradidit ipsa suo.

Talia dum versant animo, dum cuncta parantur.

Horrida finitimi rursus ad arma vocant.

Nascitur interea confusio maxima rerum.

Turba repente frater a pahore tremit.

Hic tunc Hypolitam, si non (o maxime Thesem).

Te dilexisset, quid potuisse putabis?

Nonne suus iterum poterat reparare cohorte?

Nonne noua poterat bella ciere manus?

Nou tamen hoc fecit, non hostis, ut ante marito.

Sed nunc in bello fida patrona fuit.

Corripit arma furens, medios se fundit in hostes.

Militis incursum pressat acerba noui.

Dumque nimis vehemens instat, dum prodigia visa.

Per densas acies nil remorata salit.

Multorum tandem iaculis confossa virorum.

In reliqua populi mortua strage cadit.

Sic extincta sumo bene declarauit amorem.

Non virtute magis quam pietate vicens.

D

Thesem

Thesea occisam magno sepeliret honore,
Fortis sub solidi marmora membra locans.
Addidit hos filio natos è pectore versus:
Conscia qui sacris verba fakuris habent.
Hoc inclusa latet malor validissima saxo,
Inter Amazonos gloria prima greges.
Qui multa dura quidem donec succumberet armis.
Post bellum vero sponsa fidelie erat.
Namque, repente nono post bac oriente tumultu,
Concidit in pugna fortior vita virum.
Chiusa fama rei lantosque decusque manebunt
Inclita per multos non pericula dies.
Hippolite valeas, tua mollier ossa quiescant:
Dixi tibi dent factis premia digna tuis.
Quod solum possum, fidis ita spondeo verbis.
Quod nubis tu fueras, hoc tibi semper ero.
Hec est verarei narratio, credo loquens,
Luminibus vidi carmina scripta meis.
Caseraque nullis certis auctoribus, addas
Vulnus, ab erroris fonte profecta scias.
Iam quod priuato sociatam fadere dicitis
In thalamo nullas exagitasse faces:
Efcibilis innidicem fatti, non Thesea taxas,
Quem cepisset enim, morte cudebat, honor.
Nec pudent Hippolitum, quod sit sine fædere natus:
Pluribus hoc aliis contigit ante viris:
Qui virute sua totum fulseré per orbem
Plusquam Phœbas clarus in orbem nitor.
Non genus & proanos nostrum reputamus bonorum.
His facit obscuras vita modesta pares.

Nos

Nec piget imperiū fasces concedere fratrib.

Quis longo post me tempore natura erat.

Nom virio patris, non matris contigit illud.

Quis ne fortuna dedit quidquamque feram.

Quod si magna facis tales opulenta rerum.

Qualemce regni luxuriantis opes.

Regna sibi frater renas, nullus sylva placebit.

Non amo cum canis commoda sunt a malis.

Quos mibi germanos ex te generatrice creauit.

Thesenu bos noli damna vocare mea.

Nec similes quod eos impisum nutritat uber.

Quos me de regno posse mouere scias.

Non bijs insuideo felicis munera sortis.

Sed longos opio munera grata dies.

Quas de rumpendis pergis submettere membra.

Sensus in his duplex vocibus esse solet.

Si de te dicas, non imo ex pectoro ducet a.

Nata sed in labris verba fuisse reor.

Sin autem nostris hoc damni fratribus operas.

Nemibi praripiunt regia sceptris nostris.

Durior esse mibi quoniam adamante videris.

Qui pueros cupias interisse tuos:

Vixque die visa subitas sensisse tenebras,

Cum dolor urgeret ponere ventrum onus.

Sed mibi nimirum sic rem te dicere gratae.

Imperio nostro visa fuisse putas.

Sic mibi blandiris, sic barbam vellere tentas,

Sic me posse putas ad tua vota capi.

Hic iam succurrat quod monit et ante arisum,

Quomodo sis virgo facta puella parens.

Dij

Pof

Postquam visa meum facis os taxasse parentem,
Inuidaque viro conciliasse facis:
Nos de sublioni rideas & scommate pulsas,
Fine sub extremo talia dicta vomis:
In nunc & meritis leclum reverere parentis
Quem fugit, & saltis abulcas ille suis.
Omnia vana sonis. Non ille cubilia factis
Abdicat, aut rumpit, quod facio ipsa, fidem.
Non est cur naso meritus crispante notetur,
Nunquam, cur illum non vereamur, erit.
Sed in cum nrois veritum, ne quando non erat
Cum sponsi nrois sit coitura sibi:
Hos mibi serrores animo remouere laborans
Tam dirum sentas occuluisse scelue.
Quod veterum coluit pietas, hoc impia spernis:
Quaque libet cunctis, illa licere putas.
Si verus est pietas, tanto magis esse tenendam
Arbitor, antiquis multa fuere bona.
" Nec iemerit mutanda reor quacunque priorum
" Consensu tanto culta fuere diu.
" Qua nona succedunt, antiquis plaraque cedunt,
" Et sunt prototypis deteriora suis.
Rustica regna vocas Saturni, rustica sanis,
Sed pia rusticitas non scelerata fuit.
Aurea primaria rutilabam secula gentis
Cum Phabi sanctus regna teneret annis.
Mox ubi iam patris tenuisset Iupiter arcem
Argento cessit protinus omnis honor.
Quid volueret sibi singentes ista poeta?
Quid nisi perpetuo deteriora sequit?

Non

Non tamen argenteum tamummodo secula gignunt.

Nostra sed in multis aurea uenit manus.

Nec moritura fuit vimax pietatis imago.

Postea, quippe boni quam coluere colunt,

Qui sapit inter se diuos pugnare negabit,

Nec dominare Iomem que placuisse patri.

Antea non poterant coniuncti sanguine, iunctio

Misericordie vir mulierque sum.

Sed neque nunc possunt, neque nunc quodcumque invirabunt.

Protinus hoc statuit Iupiter esse pium.

Plurima de summo memorantur falsa ratione.

Ne careant specie pessima facta boni.

Si quis adulterij manifesta labo noceat,

Protinus ad summum pronocat illa Iomem.

Si quis non casto seruus car amore sororis,

Non pudet: exemplum est culpa solvit Iomis.

Si quis in uxorem petulantior esse parentis.

Dicatur, citat hunc rursum ex ipse deum.

En, quo vestra ferant vani mendacia vates,

Qua fieri cognati non sine laude mala?

Iupiter omnipotens cum sit tibi missile telum,

Cur hos indennes lentes abire sinis?

Tu superas etiam stulos (furiosa poetae

(Et si vix quicquam stolidus esse palest?)

Non cognata probans tantum qui corpora iungit

Nodum, sed reliquo omnibus antiferens,

Illa tibi demum firmis coitura viderit

Copula, iuncturis quam ligat ipsa venus,

Si ligat ipsa venus facio, sed non ligat illa

Cum generis mixto semine feruet amor.

D 14

Semper

Scemper abhorribat sales venus inclita nexus,
Quales banc reliquis imposuisse refers.
Omnem causamones lapidem: genus omne strobaram
Excusis, ut possim prada cupita capi.
Nunc auctor a deo simulas nihil esse contendum,
Cur quod in sis amor non mereatur opus?
Nunc me blanditias pulsas, sincrumque rubor
Candorem vultus ingentiosa probas.
Nunc terrore gravis pulsas, nunc mollia tangis.
Nunc mea mortuus viscera fieriis adegit.
Nunc tibi te stabili coniuncti am fædere dicis?
In nostro fidam volle manore thoro.
Nunc facis inuidiam patri domum cuncta recensas,
Qua si facta quidem, non bene facta forent.
Nunc exempla citas quibus hoc licuisse quod opus.
Antiquis manstres tamque licet tibi.
Denique ne cupidum tardos formido laboras
Tandem, & sollicitum penetro mortis omnis.
Nec tamen extutoreni animo tua verba paucem,
Si premeret tantum peccata nostra paucor.
Quod puer audendens noster sibi conscius erat
Sub titulo generis posse lacrora punita?
Non ego posse puto, nisi quis qua videt aperiatur,
Illa sibi prorsus visa fraus neget.
Si quisquam videas complexu brachia iungi
Labraque non parnas ducore inalta moras?
Viderit ista semel, cunctum fortassis amorem
Occult acredor fraudis babere nihil:
Verum si fuerint eadem repetita frequenter.
(Vicere grebras suis babilura vices)

Non

Non ego primigenius reputabor, ut ante à fidu,

Nec tu diceris, fida nouerca mibi,

Sed tu continuo meretrice, ego turpis adulter

Cognoscari, poteris nec bene culpas regi.

Quod subeunda negas mibi, qua patiuntur amantes?

Dum stant oculis non semel ante foras,

Hoc alijs, quas ista solent promissa manere,

Non mibi quis sperno talia dona, refer.

Per tenebras alijs discurrunt noctis opacis,

Cingentes madidis tempora laxa rosis.

Limina calce terunt, custodem fallere tentant,

Affiduas iactant igne rostante faces.

Denique, si neque sic intramittantur, ibidem

In somnum tandem, sibi perentie, cadent.

Aff ego non modo non pariar, quod vulnus meum,

Sed neque quo facilem se dat, amica placet.

Non ego te precibus, quo sis mibi blanda, lacestram

Nec si tu iubens virro, venire libet.

Quos renuis domus una duos, renuisset eisdem

Sapientis, antiquum si renuisset amor.

Sed quia nuptas um video, mutabor & ipse,

Nosque tenet simul desinet una domus.

Et procul audita a trepidans exborreo voces,

Nendum presentes absque labore feram.

Oscula multa dedi sator, sed paucia recepi:

Qua data credebam mil habuisse dole.

Argumenta tua pietatis magna putabam

Ista, vicesque pudor non renuuisse fuit.

Nil mibi suspicuum fuerat, nec tunc (nisi fallar)

Mencens Phadra nam coperat iste furor.

D. in

Nunc

Nunc ubi facta spolante sunt prodente venena,
Sana venenosic iungere labra piget.
Tusus ero tecum facillimul, quomodo tunc
Que per te quidam superesse finis.
Sic ego tunc ero sicut cum vulture passor,
Aut vafri anser vulpibus esse soler.
Inflatur vulgo celebris Sententia, claudam
Reddi, qui claudo proximus esse vult.
Sicut ab infecto qui redditur balitus ore,
Proxima serpenti corpora habe replet:
Sic malus è pravis hancitetur moribus oritur.
Si prope se quisquam dura venena ferat.
Nos quoque ne simili percamus amore, caudentes
A te viuentia bellua sana procul.
Tu uenientibus tuis spades modo, sed nubi laudes
Hinc quoque membris posse venire bonam.
Si quisquam laudare vult empisonia stultus,
" Non moror bas laudes, quae misericordia dabit.
" Hunc puto laudari deum quoniam propria virtus
" Ex humili clarum vallit in astra loco.
" Que rude miratur vulgus, sapientior horre.
" Exacta trititans omnia lance cohors.
Oscula si ferri possunt, si brachia tuncta,
Si blando voces, nonne cubile potest?
Qui videt in leto et amicis, tunc putabat
Miseri et animi labra pudicis sibi.
Qui solo vera capit in pietatis amore,
Hic nunquam talam querit adire locum.
Tandem finitis rationibus, additis & ipsas,
Que multum credere posse valere, preces.

Es

Et properare rugas & iungere fæderatecum,

Scilicet hoc tantum nunc superesse rata.

Sque velim quod vis, hac conditione precaris

Ut mibi sic mutis, qui tibi senit amor.

Tantum nunc precibus quantum rationibus antd

Proscis, ex equo cassus vir inque labor.

Dedecus ipsa rurum nosti nec vilia magnos

Imperiū titulos verba decere vides.

Attamen Hippolito supplex humiliisque precaris,

Omnia consimilens que tua regna petunt.

Non decet hanc alios moderari, qua sibi nullos

Peccandi frenios imposuisse potest.

Non decet hanc vim saepe submissere vicitam,

Quis toti subiectos iactas habere sibi.

Non decet hanc dominam tantæ regionis haberi,

Quia depresso gravi pondere serua gemis.

En en infelix, quo te vésania duxit,

Ut quod non asti dedecu^z esse feras?

At pugnasse dux scribis ne talia ferres,

Neu te frenares sub iuga dura scelus.

Non pugnasse reor, vel non pugnasse feroci

Pectore, sed leniter terga dedisse malo.

Non tractandus erat tam durus molliter hostis,

Sed validis tellis percutiendus erat.

Non cedit lacrimis, non vanis questibus inquam,

Sed mentis firmo roboore pulsus abit.

Sic tu pugnabas, ut eos pugnare videmus,

Quos propria vinci proditione liquer.

Proutus ut primos sensisti in pectore motus,

Expellendus erat sensibus ille tuis.

Tunc

Tunc frangi poterat facili certamine vicere,
Tunc poterat constans regna tenere pudor.
Nunc insuffit eum sua signa relinquere terror;
Qui ibi nunc cato nullum in ore manet.
At postquam cepit misera penetratia mentis
Denastare ferax, ecco tyrannus adevit.
Hac tribuenda morte sunt omnia, quod patioris
Ad fines propius bella venire tuas.
Iam quocunque rapit tempestas, impigra curia;
Nec scie quid facias, quoniam loquare modo.
Ipsa vides facinus quod tentas esse nefandum,
Quaque facis armens non facienda vides.
Imploras veniam facili quod sponte faceris,
Quam tibi si domem, quid capia inde boni?
Non potes absoluiri, me iudice, falsa loquuntur
Et per agunt omnia te sine fine reatu.
Dura domare imbes me peccora? dura profecto
Non sunt qua doctum non patiuntur omnes.
Quae tibi durescunt, eas sunt mollissima nobis.
Quae tibi sunt rursum molles, dura poca.
Ingeris hic patrum qui latè possiderat eorum.
Ingeris & proani fulmen ab arce violans.
Nec reticerit arius radianti lumine cinctus,
Quo rectore dies nōxque manere solet.
Sciūces hac demum nos nomina sacra verentem
His concessurum, quod tibi nolo, p̄f̄as.
Sunt veneranda quidem, sunt nomina magna fatemur,
Non tamen hoc à me munieris illa petunt.
Sed pudet istiū neptis (mīlīs crede) Tonantem,
Nec soboles patrī sic in honesta placet.

Vi pareamus eis nihil est quod in eis a labores,

Istos quippe volens laderem nolo deos.

Sed parcam melius si te furiosa repellam,

Quam si sim precibus lenior ipse tuus.

Nam licet eximium nequeas caligine sydus

Obseruare tua vel pice nigra magis:

Si tamen haud castè succedens vixeris etas,

Ad primos idem pertinet iste dolor.

Porro quandoquidem nosti, quod dicitur olim,

Muneribus vinci pectora stulta datis:

Rursus ab esthero delapsa cacumine, spades

In terris positi maxima regna patris.

Imperij nostri passuram dicas habendas

Cretam, centena quam metu urbe potens.

Si tamen peltus domis caperetur amarum,

Quia mihi promittis, quomodo stulta dares?

Quo confirmares susceptum pignore sceptrum?

Nem mihi donata sicut plentur opes?

Thesew exterris semper latitum in oris,

Nec renocare suum posse videretur iter.

Posse redire puta, redditum credimus ipsis,

Nec vasto cedes nobilis ille cani.

Si vero patrias iterum remearit ad arces,

Quomodo defendi iam tua facta quenni?

Nonne suos repetet quos iure tenebas honores?

Nonne mihi praeceps mittet ab arce caput?

Nonne meos tecum contundet fortiter artus?

Auctioris titulos hac quoque clade suos?

Commoneat ipse timor, sed plus pietate monemur.

No, tu quas damas, accipiamus opes.

Ingratus

In gratuine patrio viui data regna capessam?

An queat Hyppolito tale placere nefas?

O viuus redeas & uictor (maxime Thesu)

Quae tibi debentur priuina regna tene.

Cumque diu fuius perfunctus honoribus illis,

Quo tua iamdudum fama volans, eas.

Nec tibi praeripiam, nec fratri postea regnum,

Di faciant ne sim tam sceleratus ego.

Ecce preces tanto rursum cum munere misces,

Insandumque simul Phedra parentis opus.

Scilicet exemplo tentare me vincere Tauri.

Ne videar seno senior esse bone.

Tale scelus multo melius (mibi credo) faceres.

Quem faceres uero pessima facta palam.

Dissimulanda tibi fuit ista libido parentis,

Qua non plus rabies uilla pudoris habet.

Sed te nimis profuga pudor ante reliquit,

Vnde putas quid me iam fasis esse decens.

Quid nobis cum Taxro? quid nobis peccatora confusa

Decepit pecoris, que ratione carem?

Quid nisi me brutum fieri vis, atque fermor

Inducere affectus, si mea iussa sequar?

Non facit exemplum hoc pro te, quod sedulo profers?

Anger enim crimen, non minus esse facit.

Per venetis numen parci sibi denique poscis,

Quam te perpetuo dicas habere grauem.

Quam ueretem dicas intelligo, quam tibi supra

Dixi, nam poctus posuidet illa tuum.

Preteren certas habet obtestatio leges,

Quas, nisi paruero, non cupis esse ratas.

Quam-

Quamque loca primam, ne qua me spernat amans
Nec flores facio. Cetera pondus habent.
Spreturus video, si qua redamare recusat
Posseque non tamum hoc, sed nec amare quidem.
Qua memoras autem sylvestris munera Phabes,
Illi non video, posse carere bonis.
Vinere non possum sine densi praeside saltus
Qua mithi suppeditat, dona cupita, feras.
Qui tollit sylvam protinus, mea gaudia tollit,
Posthabeo latebris splendida tecta ducum.
Ni mea fridentes cuspis transuerberet apros,
Morti persimilis vita futura mea est.
Ni fauans autem Satyri Patesque ingosi
Cultores montis, non cadit ullus aper.
Conceptum porro varijs discursibus astutus
Vna leuare mihi fluminis unda potest.
Sunt hac magna quidem, sunt hac gratissima nobis
Munera, que demi vix mihi ferre queam.
Priuari tamen hijs prstantius esse putamus,
Quam non legitima conditione frui.
Hec mihi si defint, licet agrè, vinere possum,
Non possum verò si tua verba probem.
Funderet Hippolitus uitia a mente cruorem,
Nec rutilum ferret lumen Apollo rurum.
Dij precor hijs faciant ut semper rebus abunde,
Qua me tam grata commoditate beant.
Sed quacunque mihi contingere dona precaris
Votis omnino sunt inimica tuis.
Si non defuerint, qua vis mihi semper adesse
Non possum fado prorsus amore caps.

Ocis

Ocio queris amor, sed sylva negotia praefat.
Mollis res amor est, horrida sylva riget.
Mollis amor duros non vult perferrere labores,
Fremde a continuo sylva labore scatet.
Mollis amor rigidum refugit cum mormone stratum,
Nil nisi cum foliis gramina sylva dabit.
Mollis amor vestes preciosas, vina, dapesque
Lamai, & cerebrum poscit habere Iouis,
Hyrum Sylva perit regmen, nullusque ciborum
Delectus adhibet, ponit in anno sicim.
Mollens sepe leuem per turbat terror amorem,
Horribiles gigant sylva, sonetque feras.
Cuncta reluctantur, quae sylva ministrat, amoris
Non ergo fuerant ista venenda tibi.
Hac tamen, o demens, nimis officiosa precariis,
Qua si contingat iam tibi, trifbis ero.
Donaque cum precibus cum donis vota remisces,
Et lachrymas tandem fingis adesse tuas.
Non ignorat quod ha non unquam peccata frangant.
Qua neque dona que. im, nec superare preces,
Omnibus ex aqno mouetur, nil ista moratur,
Constans Hyppoliti mens sine fine manet.
Irrita vota iacent, sunt irrita dona, precesque,
Nullaque famineus pondera fletus habet.
Quamvis lene nihil mercantur verba, pudoris
Nescia, sed rigidas horribilesque sonos:
Non tamen esse mibi silices in peccatore dicas:
Nunc tibi postremo matri ipse loquar.
Atque tuis precibus nostras adnectere visum est,
Qua longe mouant viriliora preces.

Define,

Desine, dumque poses, meliorem sumit omentem;
Dum lucet in primo lumine, sis et gradum.
Moribus obstat sedis stimulosque furoris
Excuse, qui graniter mollia corda premunt.
Ad rectam mores normam compone bonorum,
Nec moveant animum facta nefanda tuum.
Discute pigritiem, studiofa negocia quere,
Nec tibi defuerit, quo tenearis, opus.
Si facias autem, qua nunc ego seduliu horter,
Successura putes, qua cupis ipsa bene.
Quamque diu rapidu iactauit in aquare turba,
Mollior in portum deridet aura ratem.
Hac prastare tibi tantum, non plura licebit,
Prater verbam nihil, qua tibi mitto, feres.
Si nisi nobiscum te vincere posse negabis,
Nolo sic tecum vincere, malo mori.
Gratia magna tibi nemorum celeberrima custos
Quod redeam viator, gratia magna tibi.
Gratia magna tibi, quod nos praesente pudicos
Numine seruariis gratia magna tibi.
Vos inuenes quicunque nemus, loca grata, tenetis,
Viatori plausum nunc tibi questo date.
Dicite fausta precor, surda trananimus auro
Syrenum voces, dicite fausta precor.

FINIS.